

P E S M I.

Zložil

Anton Umek

Okiški.

V CELOVCU.

Na svitlo dalo vredništvo slovenskega Glasnika.

1865.

I M S E P

24.245 II Bg

Natisnil Jožef Blaznik v Ljubljani.

030017946

Moje pesmi.

*Po nizkih potih solnce se vozilo,
Raztrésala je pomlad prvi cvet,
Ko pesnikovo serce nas rodilo,
In derzno smo prijádrale na svet.*

*Slovenci dragi! slave ne želimo,
Saj je ljubezen ráдостna razlog,
Da dneva belega se veselimo,
Veljá nam geslo: „Domovina — Bog!“*

*Sestrice lepše pridejo za nami,
V gorkejih dnevih bolj prijeten glas,
Če najdemo prijáteljstva med vami,
Če pride srečniši in lepši čas.*

Moje pesmi.

Če vidim kako rane se viječe,
kako rane se viječe po tvojih
čelo, rane se viječe po tvojih
čelo, rane se viječe po tvojih

Če vidim kako rane se viječe,
kako rane se viječe po tvojih
čelo, rane se viječe po tvojih
čelo, rane se viječe po tvojih

Če vidim kako rane se viječe,
kako rane se viječe po tvojih
čelo, rane se viječe po tvojih
čelo, rane se viječe po tvojih

Jutranje molitav.

PESMI.

Jutranja molitev.

Tebi, večno Bitje, pojem slavo!
 Dal v telesu zdravem dušo zdravo,
 Dal si, da iz nova se radujem:
 Aleluja, slava Bogu!

S hladnim mrakom udom spanje bega,
 Glas vesel se krog in krog razlega,
 Duh vedrí se, serce se mi širi:
 Aleluja, slava Bogu!

Primate se roke pridno dela,
 Da na večer duša bo vesela,
 Da zapojem spet, ko jutro pride:
 Aleluja, slava Bogu!

Na sprehodu.

Dutranja sanja me moti,
 Kar poterka na okno zor rumeni,
 Od izhoda glas zadoni proti meni:
 Hajdi, solnceu naproti!

Urno mahnem čez goro in plan,
 Rahlo me objema beli dan.
 Radostne pesmi donijo,
 Reke, potoki šumijo,
 Cvetje livade pokriva,
 Rosa sreberna jih zmiva,
 Giblje povsod se življenje,
 Vse navdaja krepost.

Na cveteči planjavi
 Stoji krasna palača,
 Notri ponosno obrača
 Car v mogočni se slavi.
 Krasi pohištvo mu zlato,
 Služi mu plemstvo bogato,
 Vse oznanuje velikost.

Dalje korakam in cesta
 Pelje do bližnjega mesta,
 Stopim v mesto — odkrije
 Se mi svit lepotije:
 Ljudstvo slavni dan praznuje,
 Vbralo ga je — in danes prvič kraljuje
 Nov vladar.

Željen nove lepote,
 Dalje odrinem;
 Al odpre se mi svet tužne samote,
 Todi versté se razvaline,
 Znamenja velikosti nekdanje,
 Prazne so grajske višine,
 Nočne tice sédajo na - nje.

Hodi nazaj, notranji pravi mi glas.
 Grem nazaj, al zgubljen je čas,
 Prejšnje ko iščem krasote,
 Več ne znebim se samote,
 Nemo ljudstvo žaluje.
 Čujem stermeč:
 Vse pokončal je sovražni meč! —

Enkrat še se ozrem na razne strani:
 Gost se dim proti nebu vali,
 Bratovska teče po zemlji kri,
 Kaj se godi?

Boj germí, prostost hoče na dan,
 Nič ne boji se smertnih ran;
 Ali komaj zasvetijo nade —
 Pade.

*

Tako gledam tedaj te, slava nekdanja,
 Zmožna in vredna, da svet se ti vklanja,
 Zaničevana v prokletstvu živiš.
 Kdaj v propastvu se temnem zmodriš?
 Kaj ti je krivo nesreče:
 Tlači te nesloga! —

Jek.

Bmirom kliče glas doneč:
 Dani so nam kratki dnovi,
 Urno dirjajo valovi,
 Kar ne poderó vetrovi,
 To poseka — čuj stermeč —
 Meč.

Serce polno poezije
 Gleda svet, na njem vihár,
 Praša se: čemú moj dar,
 Saj nikomur več ni mar,
 Ako iščeš harmonije —
 Ni je.

Al človeštva viša last —
 Moč nebeška ni pustila,
 Boje bije krepka sila,
 Svet obseva zarja mila,
 Blaga — tlači hudo strast —
 Rast.

Zvezde upu so prižgane,
Up je terden kakor dob,
Čverst ko morske skale rob,
Naj še tako reže — zob
Nam prebitko smertne brane —
Rane.

Pojmo pesmi, bratje, zdaj,
Radost serca naj vzdiguje,
Mir po zemlji naj kraljuje,
Šlast v glasovih oznanuje,
Da njih dom je lepši kraj —
Raj.

Rožici.

Bodi mi zdrava,
Rožica zala!
V tihi samoti
Skriva te vert.

K tvojim vonjavam,
Rajskim dišavam
V solčnih je žarkih
Pot mi odpert.

Sije ti pomlad,
Jutranja zora
V sercu mi zbuja
Radostne dni.

Cvetje rudeče
Veter razmeče,
Tebe in mene
Čas zaдуši.

Torej bod' zdrava
Rožica zala!
Dokler še sije
Rajska pomlad!

Milim strunam.

Solnce Slovanom na jútrovem vzhaja,
 Radostni gledamo zárije svít,
 Rožicam bunčice rosa napaja,
 Zgine otožnost in boj silovít.

Pévati tužne, strunarji! nehájte,
 Góslarji slepi! napočil je dan.
 Radostne strune veseli vbirájte,
 Célijo gerče se žalostnih ran.

Hčere slovenske prebirajo strune,
 Pomlad po logu mi tice budí,
 Petje sinove nesrečne presune,
 Da se slovenski mi rod prerodí.

One, ki grenko življenje sladijo,
 One, ki radost med žalost lijó,
 Zemlji domači se milo glasijo,
 Pesmi navdušene Slavi pojó.

Pojte, prepévajte hčere slovenske!
 Novo naj cvetje domovju kalí,
 Venec dosežete pevke helenske:
 Pevkinja Sappho na veke sloví! —

Pozabljen pevec.

Stoji stoji grob zeleni,
Zor obseva ga rumeni,
V tihem grobu pevec spí,
Truden pevec prešlih dní.

Živel mirno prej v tihoti,
Grob sedaj je na samoti,
Čuti prejšnjih ni glasov,
Ne živi spomin njegov.

Al ko sije zor rumeni,
Priletí na grob zeleni,
Tica pevka ter glasno
Jame pevati takó:

Zvesto dan za dnevom pevam,
Božjo slavo razodevam,
V tem spomina dosti je,
Naj slaví me svet al ne.

Mladeneč in Vila.

Na lice mladenču zarja posije,
 Neznana iz spanja predrami ga moč,
 In urno žene iz temne samije
 Med gozda zelenega rósnato noč;
 Zagleda zbujene pomladi življenje,
 In močno mu serce navdá brepenenje.

Mladike ovíjajo lučice zlate,
 In hlad ljubeznjiv po zelenji šumí,
 Po zraku se zibljejo trume krilate,
 Prerádostno petje po logu doní,
 Ter bunčice pisano cvetje odpira,
 Napaja mana in rosa ga spira.

Mladenča prečudni občutki budijo,
 Ko vidi sukanje pomladnjih stvari,
 Ko sluša sladkih glasov harmonijo,
 Luč gleda, ki v sinjih višavah gorí.
 Pomembe skrivnostne ne vé razjasniti,
 In v temnem okrožji ne vé kaj storiti.

Kar zdrami ga šum po gladki stezici,
 In boginja Vila podá mu rokó,
 Ovenčano čelo se sveti devici,
 Počasti ga z rahlo besedo takó:

Popotnik in luna

„Kaj gledaš zamišljen pomladnje življenje,
Ne veš, kaj pomeni serca hrepenenje?

Pobrati z nebeško se harmonijo,
In celi ti svet presladka bo last,
Neskončnost vesoljna ti bo v domačijo,
Vse veke razlégala tvoja se čast.
Dan beli ti zgodnja je zarja rodila,
Noč temna te nikdar ne bode zakrila.

Kraljestvo je moje na jasnih višavah,
Čisteje ko tukaj nebo se žari,
Podložnike zbíram pa v hladnih nižavah,
Ne brani mladeneč se pevske časti;
Podajam ti liro in radostne strune,
Naj petje mogočno vse serca presune!“ —

In boginjo skrije jasna višina,
Ostane mladenču pevska last,
Vesoljnost neskončna mu je domovina,
Razlégala večna se bode mu čast,
Ki giblje po strunah perste krilate,
Z veseljem napaja sestre in brate!

Popotnik in luna.

Luna plava po višini,
 Potnik hodi po dolini,
 Bister potok mu šumi.
 Hladna rosa tla odeva,
 V temnem gozdu slavček peva,
 Potnik luni govori:

„Vslíši prošnjo, zvezd kraljica,
 Zjasni mi otožna lica,
 Dvigni v jasni me obok;
 Daleč s tabo čem veslati,
 Slušati, razgledovati,
 Kaj godí se krog in krog.“

„Daj da spolni se mi želja,
 Priti hočem do veselja,
 Najti prave sreče raj.
 Vslíši prošnjo, zvezd kraljica,
 Zjasni mi otožna lica,
 Hvalo pel bom vekomaj.“ —

Odgovarja luna bleda,
 V žarkih zadoni beseda:
 „„Kaj želiš ti, potnik moj!
 Ne bi prišel do veselja,
 Ako se spolnila želja,
 Ako jadral bi z menoj.““

„„Obledelo mi je lice,
 Ker oziram se v temnice,
 Slušam grozo, gledam strah;
 Rod človeški izdihuje,
 Robstvo mu verige kuje,
 Sreče raj zakriva mah.““

„„Blaga tiha je nižava,
 Rajski mir in sreča prava
 V njej predragi dom ima;
 Sterne gore pa viharne,
 Pota jasne so nevarne,
 Mili raj je mir serca.““ —

Ponočna pesem.

Čudo zvezdic mi gori,
 Dvema pot enaka ni:
 Ena se mem druge giblje,
 Nizko al visoko ziblje.

Tu na zemlji pa ljudjé
 Po deželah vseh živé,
 Sere premnogo razno bije,
 V njih so čudne harmonije.

Eno pride do nebá,
 Radost, mir ga sprémljata,
 Drugo v breznu dol trepeče,
 Sklijo rane ga boleče.

Pride noč in pride dan,
 Tak je tudi serčni stan:
 Dans mu sreča sije mila,
 Jutro ga že tare sila.

Zdaj mi cvetja daje vert,
 Dom veselja je odpert,
 Milih strun doné glasovi:
 Kmalo žalostni so dnovi.

Poln veselja pojem zdaj,
 Bog zná, al bom pel še kdaj;
 Spremenljivo je življenje,
 Serce žene hrepenenje.

Vselejlel dajz med zvoče pčipčaz,
 Fjčbč včiz se z janzč včizč.
 Fjčmč včizč zjizč v ožmč:
 Fjčbčmč to je zjizč sponč.

Spomini.

Zemlja je oder, in dvojne obraze
 Gleda na njem človeško sercé;
 Žalostne in vesele dogodbe
 V temnih in jasnih se krogih versté.

Temni obrazi hité v globočine,
 Lučice svitle kipé v nebó,
 Danes al jutro se zopet pokaže,
 Kar je na versti poprej biló.

Dvojni obrazi in dvojni spomini
 Spremljajo zvesto nas celi čas;
 Eni z oblaki pokrivajo nebez,
 Drugi pa z zarjo jasnijo obraz.

Skala pod morskim zercalom je skrita,
 Včasih pogleda iz globočin,
 Ladijo rani, če na -njo zadene:
 Žalosten to je sercu spomin.

Zemeljska iskra med zvezde priplava,
 Ljubo ozira se z jasnih višin,
 Plamen veselja zbuja v očesu:
 Rádosten to je sercu spomin.

Slovó od gimnazije.

Obvaruj Bog vas, ljubeznjiva léta,
 Mladostne zarje mili rajski kras;
 Pomladi vaše cvet mi sad obeta,
 Ki nevenljív ostane večni čas.
 Obvaruj Bog vas, blagovitost vaša
 Naj srečo, radost vedno mi donaša!

Ostani zdrava mi, Ljubljana bela,
 Slovenske domovine krasni bliš,
 Ki v varnem si zavetji me imela;
 Želim ti, kar si blagega želiš:
 Naj rádostni glasovi ti donijo
 In sreče zvezde jasno ti gorijo.

Vi griči, trate s cvetjem nasajéne,
 Ob mestu ravno polje krog in krog,
 Stezice, v prostih urah zaželéne,
 Tud' vam veljá: obvaruj zdaj vas Bog!
 Na vek naj vam rosí nebeška mana,
 Da srečna v sredi vaši bo Ljubljana!

Slovó od gimnazije

In vi tovarši, zdravi! — Radovali
 Smo skupaj se v ljubezni mnogo let,
 Dan sije, zginil jutra svit je zali,
 Pogumni se razidemo med svet.
 Iz serca kličem vam med sjajnim krogom:
 Hodite rádostni in srečni — z Bogom!

Upanje.

Med mladim cvetjem rajskega prostora
 Se suče rádstna pri stvari stvar;
 Pridruži možu krasna se Pandora,
 Prinese iz Olimpa čudni dar.

Bogovi so jo vsi obdarovali,
 Pripeljal ženo Hermes je na svet;
 K darém posodo so zakrito dali:
 „Če jo odpreš, končan je zemlji cvet.“ —

Al glas pozabi svetega povelja,
 Napihne človek v sladki sreči se,
 Pandoro zapeljá polnost veselja,
 Posodi radovedna krov odpre.

In reve kakor blisk na svet zletijo,
 Ter mirno zemljo strese hud vihar;
 Solze rudeča lica zatemnijo,
 Zbudí se mraz, zapeče solnčni žar.

Tako nesreča je na svet priderla,
 Po njem razsaja celi dolgi čas;
 Prepozno krov Pandora je zaperla,
 En dar ostal v posodi je za nas.

Ko žugajo požreti te valovi,
 Ko peče plamen serčnih bolečin,
 Z oblaki tmino delajo vetrovi
 In žarke jasnih skrivajo višin:

Gori ti vendar zmirom zvezda krasna,
 Naj še tako bučí nadlóg vihár,
 V obzorji ena stran ostane jasna:
 Nebeškega je upa svitli žár!

Mornarska.

Ládija meni domovje,
 Polje neskončno morjé,
 Klasi rumeni valovje,
 Kedar ga žarki zlaté.

Ládijo veter poriva,
 Mokri odpira se tir;
 Jasno nebó se odkriva,
 Luči nešteti izvir.

Mnoga mi znana dežela,
 Zemlje široke okrog,
 Znane na nebu kerdela —
 Celi neskončni obok.

Boj silovito mi geslo
 Sredi nemirnih vetrov,
 Rako obrača mi veslo,
 Gledam grob temnih valov.

Ládija hipoma plava,
 Vstaja — odhaja vihár,
 Čversta je moja postava,
 Zdrav in vesel je mornar!

Starec in čas.

Kratki dnovi,
 Kot valovi
 Hitite,
 Letite
 Do morjá.

Dolgo mirno smo ti stali,
 Zlati dnovi ti sijali,
 Nisi zmenil se za nas,
 Slušal si veselja glas.

Mili dnovi,
 Kot valovi
 Hiteli,
 Leteli
 Vedno ste.

Zmirom kola so derdrala,
 Proti grobu te peljala,
 Prašal nisi, kaj je čas,
 Slušal si veselja glas.

Urni dnovi,
 Kot valovi,
 Hitite,
 Dervite
 Mene v grob.

Z milim solncem se vertimo,
 V starosti se prenovimo,
 Vtihne tožbe tvoje glas,
 Večni žar bo spremljal nas.

Hudi dnovi,
 Kot valovi
 Hitite,
 Bežite
 V temno noč! —

Spanje in smert.

Ⓜ zahodu solnčnem
 Iz neba višine
 Hodita krilatca
 V zemeljske nižine.

Eden v krilu nosi
 Milih sanj spijočim,
 Eden hodi vgašat
 Rahli dih merjočim.

Kedar dan se bliža,
 Létata k nebesom,
 Z jasnim prvi — drugi
 Z žalostnim očesom.

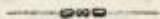
Rod po zemlji zbuja,
 V novem se življenji,
 In slavi krilatca
 V radostnem češčenji.

Ali koder sekal
 Smertni meč je rane,
 V hudi so britkosti
 Serca zakopane. —

Opoševanje gornjega

Združena krilatca
 Gledata z višave,
 Milo govorita
 V zemeljske nižave:

Kedar zadnjič pošlje
 Naji Bog z višine,
 Hočeva zatreti
 Smert in bolečine.

Y kralj vstaja na odhodu
 Morda nam ne bo več
 Kaj je tisto, kaj tisto
 Kaj tisto, kaj tisto
 Pomenjivo so besede
 „Človek nam ni več
 Sam si rod osoda naša“
 Tudi Slovenci naj vstaj!

Opomin zgodovine.

Bratje, slúšajmo nauke,
 Ki jih daja zgodovina,
 In slovenska domovina
 Serce naj odpira njim.

Tužno gledamo nekdanjost,
 Terdi boji so rojili,
 Svitle zvezde zatemnili
 In zaterli zlati čas.

Bolj prijazna je sedanjost,
 Vendar boj še ne miruje,
 Duh mogočno se vojskuje,
 Trud, junaštvo zmago dá.

V listih zlatih pa odkriva
 Modra nam učiteljica,
 Kaj je zmota, kaj resnica,
 Kaj edinost, kaj prepír. —

Pomenljive so besede:
 „Človek sam si srečo kuje,
 Sam si rod osodo snuje.“
 Tud Slovencem naj veljá!

Oporoka dobrega vladarja.

Ker življenja solnce se mi skriva,
 Tebi, drago ljudstvo! govorim,
 Zadnja volja moja se odkriva,
 Slušaj, kaj preserčno ti želim.
 Bog naj dá ti preobilno srečo,
 Pravo tvoje vsak vladar naj zná,
 Hrani v sercu ti ljubav gorečo,
 Kakoršna je moja zmirom b'la.

S krono so me venčala nebesa,
 Va-njo vpisal tvojo sem blagost.
 Ker upadajo mi zdaj očesa,
 Vgaša tud kraljeva mi dolžnost.
 Al napis moj v kroni naj ostane
 Vsa stoletja, dokler stal bo svet,
 Milo celi sere terpečih rane,
 Naj gojí deželi rajski cvet.

Tvoje bilo je življenje moje,
 Drago ljudstvo! tvoj bo moj spomin;
 Za-te bil s sovražniki sem boje,
 Tebi sem posvetil vsaki čin.

Oporka dobrega vladarja.

Torej tvoja bodi moja slava,
 V sreči tvoji večno naj živim,
 Zemlja tvoja moja očetnjava,
 V njej naj mirno sladko spanje spim!

Tvoj hlin jo kraljeva kroja, ...
 Drago ljubitelj tvoj do naj spomin;
 Na to bil a sovražnik sam-pojaj
 Tobi spiti posveti vnanj čimov.

Biserji.

Lepota.

Lepota rahla je cvetlica,
 Ki pomlad zala jo rodi,
 Napaja svitla jo rosica,
 En čas cvetè — in več je ni.

Čas.

Trenutki časa so stopnice,
 Po njih se hodi v dvojni svet:
 Po enem stavi kes temnice,
 Po drugem klije rajski cvet.

Okó.

Okó je most, duhá med svet ti vodi,
 Po njem nazaj pa svet ti v dušo hodi.
 Najlepši dar prijazne je osode,
 Če duh in svet se družita brez škode.

Prijateljstvo.

Prijateljstvo je roža plemenita,
 Ki dana jej dišava čudovita,
 Da dvojno dela ti veselje eno,
 Povzdiga serce v žalost zatopljeno.

Nedolžnost.

Nedolžnost bela golobica,
 Krilatec božjim je sestrica,
 Če enkrat iz serca uide,
 Potem nikdar nazaj ne pride.

Poterpežljivost.

Poterpežljivost grenka korenina,
 Nje deblj ko ruda je čverstó,
 Mladičje krasi rajska zelenina,
 In s cvetjem venča samo ga nebó.

Najviša moč.

Veliko moč ima železo,
 Al erjavina mu je kos.
 Mogočna je soparja sila,
 Ki goni trume težkih vóz.
 Še več si Arhimed je upal:
 Daj drugo mi stališče kdo,
 In zemljo suamem iz tečajev —
 Iznašel tako je koló.

Al kar močí je zemlji danih,
 Kar vprega jih človeški um,
 Vsem kós je moč natezovanja,
 Ki vodi čede solnčnih trum.
 Svetove svitle razpeljuje,
 Poznajo vsaki svojo pot,
 Nobena teža nje ne zmaga,
 Vse veke vlada brezi zmot.

Al več ko ta je moč najviša,
 Ne vniči je vseh življev strast,
 Gorkote več ima ko solnce,
 In cene nad vseh svetov last.

Najviša moč.

V najterših bojih zmage polna,
 Dan ljubi ter odganja noč,
 Njej smert — pekel zastonj se vstavlja:
 Najviša je ljubezni moč!

Bog in narava.

Na višavah sveti Bog stanuje,
 Modro po vesoljnosti kraljuje,
 Mnoštvo ga obdaja svetlih trum.
 In nad zemljo zlati strop se suče,
 Do modrosti večne kaže ključe,
 Gleda in stermí človeški um,
 Kviško se po čistem zraku dviga,
 Kamor nevgasljev mu plamen miga.

Neštevilni se bliščé svetovi,
 Po neskončnosti doné glasovi:
 Preden vse je bilo, jaz sem bil,
 Močna mi beseda vse osnuje,
 Vse mogočna roka mi vzderžuje;
 Da bi človek moj se veselil,
 Sveto dal nalogo sem naravi,
 Da pričuje o neskončni slavi. —

Al je glas vesoljne harmonije,
 Ki mi na uho presladko bije,
 In v sercé resnice lije moč?
 Harmonija je vesoljna vbrana,

Vendar mi še lepša struna znana,
 Razni ste obé ko dan in noč.
 Glas resnice večne razjasnuje
 Vse — od kod in kam se izpeljuje.

Svitli žarki ségajo v očesa,
 Zemlja v njih se kaže in nebesa,
 Vse se skrije, ako mine svít.
 Srečen, komur zlato solnce sije,
 Rajske mu odpira lepotije,
 Svet, v celoti, v delih čudovit,
 Ki v soglasji mičnem se spreminja,
 V jásníše planjave pot odgrinja.

Kot pred solnčnim zlati zor izhodom
 Naznanuje zémeljskim narodom,
 Da prínese z žarki beli dan;
 Kakor, če do neba plamen šviga,
 Da se zemlji v dnu oserčje vžiga,
 Priča, kedar se odpre vulkán:
 Tako vsa narava oznanuje,
 Da Neskončni milo gospoduje.

Al bi, ko na nebu ne bi stalo,
 Solnce v sinjem morji se kazalo?
 Al poganjal bi pomladnji cvet,
 Ko bi gorka moč ga ne budila
 In sreberna rosa ne pojila?
 Mar bi sukal se vesoljni svet
 Brez neskončno modrega vladarja,
 Ki zastonj buči mu šum viharja?

Bistre ima duh človeški sile,
 Mnogo del so častno doveršile,
 Spremlja jih stoletja slave svit.
 Nad vse vidno duh se više ceni,
 Vendar vstavlja se ob terdi steni,
 Kjer pogled mu dalje ni odkrit.
 Torej povračuje se v nižave,
 Gledat dela vekovite slave.

Močna vez edini vse gibanje,
 V večnem teku je prečudno stanje,
 Pot življenja je nemirni čas.
 Po dobrih pa poganja cvetje,

Po širokem se razlega petje,
Čuje sladkih harmonij se glas.
V nebni luči se bliščé kristali,
Vse neskončnega soglasno hvali.

Harmoniji človek se pridruži,
Na visoki stopnji Njemu služi,
Ki mu dal nezmernosti je dar.
Svitla luč naravo razsvitljuje,
Ona pa mogočno razglasuje,
Da gorí neskončno lepši žar
V jasnih krogih zemlje vekovite:
To je Bog ljubezni silovite!

Tolaž.

Potres široki svet zaziblje,
 Nebó temní oblakov trop,
 In grom verší, vihar vse giblje,
 Pred strelo pade hrast ko snop.
 Pa mine spet nevihte sila,
 Pokaže se nebeški zor;
 Posije solnčna luč premila,
 Ki lepši še, ko pred, je skor.

Glej, dolga suša vse opali,
 Da zvéne cvét, zelenja ni,
 Studenci teči so nehali,
 Pojemlje tóžno, kar živi.
 Pa dež in rosa z neba pade,
 Poživlja spet goré in plan;
 Že lepša novi cvet livade,
 Peresa viha piš hladán.

Naliv je bistro reko skalil,
 Razpel povodenj je čez breg,
 Perstí in kamnja v njo navalil,
 Zapodil plahe ribe v beg.

IsloT

Pa sčisti se in v dnu pokaže
 Globoko se nebeški žar:
 Al solnčna luč, al zvezdne straže,
 In brez strahú veslá čolnar.

Od kraja daleč preč mornarju
 Valovje morsko berž zdívjá,
 Ne vidi solnca, zvezd, — v viharju
 Mu žuga smert, ga noč obdá:
 Magnetná igla kaže čudna
 Prezvesto mu polnočno stran.
 Počije se mu roka trudna,
 Ko pride miren, jasen dan.

O serce blago! ki zdihuješ,
 Ki te britkóst, nemír teží,
 Ki malokdaj sladkó miruješ,
 Vse to pri tebi se godí. —
 Skelé te rane preboleče,
 Al težkih zgub al pa krivic;
 Te bije šiba zle nesreče,
 Al glas lažnjívih govoric.

Hrepenenje.

Odtegnjeno ti je veselje,
 Le solze liti če okó ;
 Gojiš pravične svete želje,
 Pa jih spolniti moč ne bo.
 Kar ti najdražega je bilo,
 Ti vzela je svet, al vzela smert ;
 Da radostno bi se počilo,
 Ni veselje ti dom odpert !

Celó presvitlo solnce večno
 Na hip je skrilo svojo luč ;
 Obupa misel prenesrečno
 Ponuja ti peklenški ključ.
 Oh kam, oh kam se bodeš djalo ?
 Al res pomoči ni za te ?
 Al solnce bo še posijalo,
 In grenko zginilo gorjé ?

Ne plaši se, o duša draga !
 Le terdno stoj, da mine vse ;
 Odbila ura ti je blaga,
 Pa kmali bo vernila se.

Ti si mornar, in igla čudna, —
Ki kaže ti nebeško stran,
Kjer se počije roka trudna, —
Je vera, ž njo se stavi v bran.

Ne straši se, naj svet razsaja,
Ko strela šviga divja strast;
Suhotnim tlam došla iz raja
Nebeške mane bode slast.
Vihar zbeži, nebó se zjasni,
Gre suš požar, se zbistri vir:
So skušnje, boji le začasni,
Sijal ti tù in tam bo mir!

Hrepenenje.

⑧ ziram milo se v višave jasne,
 Kjer svetlih zvezdic žarna luč gori;
 Nad njimi kraj dežele je prekrasne,
 Po kateri revno serce hrepení.
 O zali kinč nebeške domovine!
 Kak daleč, daleč še si ti od nas.
 Neskončne so do tebe nam višine,
 Od tam nas loči prostor še in čas.

Al vendar duh se kviško povzdiguje,
 Visoko zre nad senco gostih tmín,
 In svete vere luč mu razsvitljuje
 Skrivnostne pote rajskih gor višin. —
 Pa v zlato mesto iti še ne more,
 Od daleč gleda čisti, jasni žar,
 Kjer čudni blišč obdaja večne zore
 Prestol, kjer vseh vladarjev je Vladar! —

Na Njega strani milostno kraljuje
 Kraljica izmed vseh izvoljena.
 Povelja svete Mu na hip spolnuje
 Vsa brezštevila družba angeljska.

In vsi, ki so se že od tod ločili,
 Ki srečno so končali časa tek,
 Ga bodo gori vekomaj slavili
 In peli „trikrat sveti“ Mu na vek! —

Ne vsahne nikdar tam nedolžnost bela,
 Ne zvene mučeništva zali cvet;
 Ljubezen čista večno bo gorela
 V plačilo kratkih pred težavnih let.
 Da stanovitnost zopet bi minila,
 Nebéščanom pač tega ni strahú;
 Spokornost več ne bode omahnila
 V deželi večnega mirú!

Odkrita v čudnem blišču je resnica,
 Ki tukaj mnogokrat je skrita bla,
 Nikomur ni prikrajšana pravica,
 Nikoli čednost ni preganjana. — —
 Tak bodi duh zamaknjen po višini,
 Kar zmoti ga viharjev jeznih hrum,
 Se spomni, da je v solzni še dolini,
 Kjer bije terdi boj sovražnih trum.

Συνομιαν

Zatorej milo zrem v višave jasne,
 Kjer svetlih zvezdic žarna luč gori,
 Nad njimi kraj dežele je prekrasne,
 Po kateri revno serce hrepení.
 O zali kinč nebeške domovine,
 Da pač ne bil tak daleč bi od nas!
 Pa saj neskončne niso visočine,
 Zagledam te, ko mi preteče čas.

Zvonovom.

Ko z zarjo zlato beli dan priplava,
 Pozdravlja ga zvonjenja čisti don;
 Ko v solncu dolgo se blišči narava,
 Zapoje spet čverstó poldanšnji zvon;
 In kedar solnce žarke svoje skrije,
 Večerni nebes zalo rudeči,
 Še enkrat mili glas Ave Marije
 Z visoke line zadoní.

Zató pozdravljam serčno vas, zvonovi!
 Ki oznanújete mi zarje plam;
 Pozdravljam vas, višáv sladki glasovi!
 Naj pesem moja slavo peva vam.
 Kjerkol razlega vaše se donenje,
 Spreminja se v tihoto svetni šum;
 Ko mine dan, večerno nam zvonjenje
 Pripelje čede zvezdnih trum.

Nedelj Gospodovih oznanovavci!
 Kak radostno poslušam vselej vas;
 Slovesnost svetih vi razglasovavci!
 Kak sladko mi doní v serce vaš glas!

Godbin namen.

Vi vabite keršanski ljud v svetišče,
 Kjer je ljubezni večne tihi dom,
 Če kdaj nemirno vreme nas obišče,
 Preganjate nevihte grom.

Al vaš najslajši don pa je, zvonovi!
 Ko spremljate mladost nedolžnih let,
 Kedar se bliža mizi Jezusovi,
 In ga v življenji prvič sme prejét'.
 Pa milo briše si solzé nevesta,
 Ko pójete devištva ji slovó;
 O, let prebláženih — saj si je svesta —
 Nikdar jih več nazaj ne bo!

In kdor končal je časno potovanje,
 Zaklénkate mu zadnjikrat v slovó;
 Zaziblжете ga v sladko, mirno spanje,
 Da šum posvetni zbudil ga ne bo.
 Pa ravno to prežálostno zvonjenje
 Napravlja sercu mojemu nemir;
 Glasú mertváškega votló donenje
 Je stresajočih misli vir. —

Zvonovom.

Zató, zvonovi, glasno mi donite,
 Naj sega mi v serce vaš mili glas!
 K molitvi in pokori me budite,
 Dokler mi sije milosti še čas;
 Ker tudi meni bodete zvonili,
 Ko na mertvaškem odru ležal bom,
 In v hladno krilo zemlje me spremili,
 Ko šel bom v večno mirni dom.

Godbin namen.

Boder luč nebeških plamen sije
 Po neskončnosti okrog in krog,
 Ziblje don se svete harmonije,
 Vdihnil skrivnim strunam jo je Bog.
 Zvezde presvitle mu v slavo gorijo,
 Čast mu razlegajo čuda zemljé,
 Trume krilate se njemu glasijo,
 Bije le za-nj naj človeško sercé!

Polno je željá in hrepenenja
 V tesnih persih serce brez mirú,
 Torej z duhom se v neskončnost spenja,
 Vživat slast nebeškega glasú.
 Ko se pogrezne v dolino globoko,
 Doli v meglene prostore svetá,
 Vzdigne spet mična ga godba visoko,
 Da ga obseva bliščoba nebá.

Serca brezдно se le tam zakrije,
 Kjer soglasja večnega je vir:
 V Bogu le mu sreče solnce sije,
 Ko napolni ga presladki mir.

Gospin namen.

In če ga stiskajo mnoge težave,
 Ako svetlobo zakriva mu noč,
 Spet mu pomaga v prejasne višave
 Godbe nebeške brezkončna moč!

Ladijo prenašajo valovi,
 Tico kviško nosi čisti zrak,
 Serce pa dvigujejo glasovi,
 Kedar ga presune don sladák.
 Lepa zares je oblakov tančica,
 Kedar večerna jo zora zlatí,
 Lepše in milše pa godbe sladčica
 Dviga ti serce v ljubezni vezí.

Kot zelenje mlado sladka mana
 V zgodnjem jutru blaženo rosí,
 Tako vnema serce godba vbrana,
 Da v nebeških čutih se topí;
 Rajske glasove, piščali! odprite,
 Slavna namemba 'zročena je vam,
 V hiši Gospodovi milo donite,
 Serca da vžgejo zdaj merzlim se nam.

Pevco budite!

(za tehnikov zvd.)

Koder luč nebeških plamen sije,
 Po neskončnosti okrog in krog,
 Ziblje don se sladke harmonije,
 Vdihnil strunam svojim jo je Bog.

Tudi iz tihega v grobu zavetja
 Glas premogočen nas bode budil,
 O da potem bi se rajskega petja
 Don ljubeznjivi nam večno glasil!

Pevac buditelj.

(Za Vodnikov god).

Tužna b'la je domovina,
 Pokrivala gosta tmina
 Čez in čez po njej goró in plan;
 V megli skrit bil verh Triglava,
 Mem Veršaca bistra Sava
 Tiho tekla je na južno stran.

Solnce je drugod sijalo,
 Nam pa za oblaki stalo,
 Segal ni v domovje blagi žar.
 Drugi so pomlad imeli,
 Srečni glasne pesmi péli;
 Tukaj bil neznan je rajski dar.

Ni duhtelo lepo cvetje,
 Čulo ni se mično petje,
 Ker je molčal glas krilatih trum.
 Slavna lípa ni zelena —
 Bila čisto zapuščena,
 Ni razlegal veselíc se šum.

Potnik tod otožen tava,
 Pot zarašča mu goščava,
 Nič prijetnega več tukaj ni.
 Pusto, prazno je stvarjenje,
 Mertvo skoraj vse življenje;
 Kaj bo, ako se ne spremeni?

Pevske bóginje z višine,
 Ktere ne terpijo tmine,
 Vidijo Sloven'je černo noč;
 Torej pevca ji zbudijo,
 Liro dično podelijo —
 Ž njo mu dajo rajskih glasov moč.

Pevec z liro vnet odide:
 Ves otožen je, ko pride
 Na slovenski, zapuščeni svet.
 Vbira strune miloglasne,
 Rod budí, ko pesmi krasne
 Na pokrajnah naših jame pet:

Pevco buditelj.

(za Triglavski gozd.)

„Kdo s tako temoto
Je tebe obdal,
Ki kdaj se te Grek in
Latinec je bal?“	„Pokaži se solnce
Z nebeških višav,
Da v novi lepoti
Stal bode Triglav.“
„Ustani, dežela
Premila, moj dom!
Nebeške zaklade
Pokazal ti bom.“	„Presrečne spomladi
Napoči naj čas,
Veselega petja
Razlegaj se glas.“
„Dva sedem sto solncev
Zarašča te mah,
Odnalo bo cvetje,
Potrebi le prah!“	„Na kviško! izbudi
Se dragi moj rod,
Da slave prihodnje
Obhajal boš god!“

Še se razlega mogočno donenje,
Ko že razvija se novo življenje:
Zárije plamen na hip zaigrá,
Solnce Slovenije tmíno prežene,
Žarke po zemlji razsiplje rumene;
S čuti presladkimi serca navdá
Zali razgled na goré in v doline,
Ktere prečudna bliščoba prešine.

Slovensku v spomin.

Belih snežnikov migljá lesketanje,
 V jeku prijaznem dviguje se na-nje
 Glasno šumenje posavskih valov.
 Cvet pomladanski bliščí se v nižavah,
 Nježno zelenje po logih, dobravah:
 „Zarod pogauja, prerojen, vés nov!“
 Pevčeve strune še vedno donijo,
 Z milim soglasjem Slovence budijo.

To je zbudilo slovenske sinove,
 Gledat prihajajo jasniše dnove,
 Petje še lepše na novo doní:
 Don se visoko do neba dviguje,
 In po širokem na zemlji se čuje,
 Serca povzdiga, in sladko mečí! —
 Pevec buditelj stermečim se skrije:
 Žar prerodenja pa vedno še sije! —

* * *

Taka slovenskega Orfeja strune
 Čuda so delale. — Sladko presune,
 Društvo preslavno! nam serca ta glas.

Kdo Pevca buditelja vredno častimo,
Je v logu domačem se zdaj veselimo,
Kdo Dokler nastopi nam lepši še čas!
Lep Vodnik! za god ti zdaj kličemo slavo,
Tebi, ki pot si pokazal nam pravo!

Slomšku v spomin.

Puhté dišave blage čez ledine,
 Iz nježnih bilk poganja pisan cvet,
 Potoki bistri močijo ravnine,
 Sprehaja se po njih slovenski svet.
 Vverstim se radosten med zveste sine,
 Zagledam temno versto prešlih let;
 Radujemo se zornega še svita,
 Svitloba solnčna je očém še skrita.

Med množico je hrabre mož postave,
 Čverstó na tlaku zvikšanem stoji;
 Blišči se zlati venec mu znad glave,
 In jezik ljubeznjivo govori.
 Od vseh razlegajo se klici slave,
 Ko mili glas njegovih strun doní;
 Vse ljudstvo se krog njega zbira rado,
 Odpira serca staro mu in mlado.

Al glej! izmed oblakov ga obsije
 Še enkrat, — zádnič jasni solnčni žar;
 Svitloba jasna naglo spet se skrije,
 Povzdigne temen se za njo vihar.
 In oh — najblaže serce več ne bije,
 Obmolkne strun srebernih rajski dar:
 Zgubi najlepša žena zaročnika,
 Zgubi očeta ljudstvo in vodnika.

Slovesku v spomin.

Razumeš glas, predraga domovina,
 Ki ranil ti globoko je serce?
 Gomila krije tebi verlega Martina,
 K počitku sklénjene so mu roké.
 Ne boš, pokojnik blagi! brez spomina,
 Za vekovitost dela govoré!
 Al drago bilo Tvoje bi življenje,
 Od blagih serc najteže je ločenje!

Korakal si, kot zvezda čez višino,
 Iz proste verste na visoko čast,
 Iskreno ljubil rod in domovino,
 Njej v blagor višo si imel oblast.
 Kot spomladansko solnce na rastlino
 Razliva žarke, pospešuje rast,
 Tako si vedil Ti svoj rod buditi,
 In serca blážiti mu, um vedriti.

Slovenec komaj se je razdanilo,
 Razlegal že se je Tvoj sladki glas,
 Ko se nebó je lepše razvedrilo,
 Ko jasniši je nam prihajal čas,
 Oveseljen si slavec pel bolj milo,
 Zapustil pa prezgodaj si Parnas.
 Prezgodaj vtihnile so Tvoje strune,
 Prezgodaj glas molčí, ki rod presune.

Počivaj mirno, ljubi naš Martine!
 Pokojno spavaj, dragi, in sladkó;
 Saj v krilu si slovenske domovine,
 Ki ljubil si jo tolikanj gorkó.
 Izpred očí naj duh ji Tvoj ne zgine,
 Da srečna bode, pomni naj zvestó
 Serca preblagega goreče želje,
 Besede Tvoje, sveto nam povelje:

„Ne zábite, slovenski sini zali!
 Edino prava je resnice pot;
 Zastonj bi sreče si brez nje iskali,
 Zagázili bi v mrežo hudih zmot.
 Zató glasovi vaši kot kristali
 Naj čisti bodo vedno in povsod,
 Plamenov zračnih se le naglo skrije —
 Žar zvezd nebeških pa na veke sije.“

„Tedaj zatiraj berž peklenške zmaje,
 Če v dom ti sili kdaj neverski hrum,
 Prihodnjost hrani ti cveteče mlaje,
 Da-ravno jutro je, imej pogum;
 Za solncem tvojega svetá tečaje
 Naj suče blago serce, bister um:
 Potem bo srečna tvoja očetnjava,
 Slovenski rod, in večna tvoja slava!“

Človeštvo v čveterem stanu.

V neskončni prostor domišljije pridem,
 Grem memo časnih vekov sto in sto,
 V začetek čudni hipoma doidem,
 Ko zemlje še in neba ni biló.
 Zaslišim: Bodi! sveto govorjenje,
 O bitja večnega mogočni glas!
 Z besedo to si, Bog, pričel stvarjenje,
 Iz večnosti stvarém odmeril čas.

Svitloba žarna temni svet prešine,
 Verstita rédoma se noč in dan;
 Okó uprém v nebeške visočine:
 Miljone zvezd prižiga božja dlan!
 In morju so zastavljeni bregovi,
 Do njega najde reka dolga pot;
 Ravnine zelené se in verhovi,
 Življenje novo zbuja se povsod.

Zavzet stermim nad tóliko lepoto,
 Stvaritelj sam pohvalo govóri,
 Pa venec novi zmaga vso krasoto,
 Ko umno stvar, človeka naredí,
 Dih božji moč duha mu silovito —
 Daróv nebeških preobilnost dá;
 Nad zemljo ga postavi zmagovito,
 Vladarja v mili rajski dvor peljá.

O sreča, blagor! — Rajska domačija,
 V njej vidno društvo — Vsemogočni sam!
 In v sereu mir, presladka harmonija,
 Okrog spomlad, ki zdaj je ne poznam.
 In človek vé za božje veličastvo,
 Za slast ljubezni, gorke vekomaj;
 Zvestoba v njej neskončno je bogastvo,
 Presrečen tu in tam še lepši raj!

Al prosti človek noče te ljubezni,
 In noče nje bogatega sadú:
 Zapeljal ga je zavidljivec jezni,
 Da serce dal stvarém je, ne Bogú.
 Takó končal telesno nevmerljivost,
 Zaverigel više je duha darí,
 Zapravil čudno rajsko ljubeznjivost,
 V pravljicah ljudskih — zlati čas — živi.

Na nebu svitle zvezde so migljale,
 Bliščobi se čudilo je okó;
 Al kak so žarni plamen si prižgale,
 Ni umu temnemu več mar biló.
 Reči so vidne Stvarnika zakrile,
 Pogreznil duh se je v telesni prah;
 Bogove brezštevilne porodile
 Nesreča, sreča ter pogum in strah. —

Človeštvo v čveterem stanu.

Božanstva so polnila visočine,
 Kjer svitlim zvezdam je neskončna pot,
 Verhove daljne zemlje, in ravnine —
 Polnile v morji najglobočji kot.
 Pa tem mogočnikom ukazovála,
 Kakor človeku, sile je ostróst.
 Kot temu, njim tud zanjke nastavljála —
 Lovila jih hudobnost in slabóst.

Vremena so človeku le temneje,
 Zastonj bogóv nešteti veličast;
 Pogréza se čedalje globokeje
 V reči hudobnih, pogubljevih slast.
 Da žlahna stvar je, še se mu dozdeva,
 Al krije tmina ga od vseh straúí:
 Na beli dan si vstati prizadeva,
 Zastonj — ker više manjka mu močí. —

Ljubezen večna pa ga spet osreči,
 Ljubezen, ki stvarila za-nj je svet;
 Beseda sveta, Bog se sam včloveči,
 Stvarjenja novega požene cvet.
 Povzdigne človek v jasne se višine,
 Pod njim globoko solnce se žarí;
 Božanstev praznih veličastvo zgine,
 Kot zjutraj rosa v solncu se stopí.

Srečno novo leto.

Kraljevo mesto si na skalo stavi,
 Ki širi se mogočno čez in čez,
 Rešitelj v svoji vedno je deržavi
 Na zemlji, ktera sega do nebes.
 Preblaženo, o krasno prerobjenje,
 Zbežala noč je prenesrečnih tmín;
 Junake serčne vabijo v življenje
 Kervavi boji britkih bolečin. —

In dalje, vedno dalje se steguje
 Deržave božje zmagovita moč,
 Ter rešeno človeštvo osrečuje,
 Premaga milost zadolženja noč! —
 Zmotnjav je dolgih dubu pot nevšečen,
 Zavetje mirno tukaj si je zbral;
 Iz serca kliče vnet: „O dolg presrečen,
 Ki takega Rešitelja si dal!“ —

Ljubezen večna, da si mi češčena,
 Ki vstvarila človeka si na svet,
 Storila, da je zemlja prerobjena
 Pognala vnovič čudoviti cvet.
 Stermim in molim vsemogočnost Tvojo,
 V rešenji gledam novo njeno stran;
 Njej posvečujem slabo pesem svojo,
 Obseva svete me bliščobe dan!

Prepevaj hvalo, sveta poezija!
 Dviguj se v močnem upu do nebá,
 Od koder te presvitla luč obsija,
 Z neskončno slastjo sega do serca!
 Topila gori boš se v večnem viru,
 Kjer počivalo radostno sercé;
 Brez straha bode v vekovitem miru,
 V sladkosti mirovale vse željé!

Zgubljena tukaj rajska ljubeznjivost
 Odgrinja zgoraj večno novi svit,
 Presrečna sije tamkaj nevmerljivost,
 Minulosti ni prostor več odkrit.
 Vidljivo čudno božje veličastvo,
 Ljubezen sladka v sercu vekomaj,
 Nebeško stanovitno je bogastvo,
 Neskončno lepše, ko nekdanji raj.

Odrešen tje po poti človek hodi
 V deželo mirno britkih iz težav;
 Dobrótljivo Rešitelj sam ga vodi,
 Povzdigne do nebeških ga višav. —
 Prepevaj slavo, sveta poezija,
 Dviguj se v močnem upu do nebá,
 Od koder te presvitla luč obsija,
 Z neskončno slastjo sega do sercá!

Gle Srečno novo leto.

Polnočna ura, čuj, mogočno bije,
 Zdaj staro leto vzelo je slovó!
 Prikazen rajska zemlji se odkrije,
 V nebeški strop uperto je okó;
 Prečuden svit ves temni svet obsije,
 Nad nami se odperlo je nebó:
 Iz roke vekovečnega vladarja
 Prikaže novega se leta zarja!

In iznad nje s prejasne visočine,
 Krilatcev božjih broj se razkropí,
 Ter križem svet čez gore in doline
 Veselje, blagoslov delit hití.
 V oblaku belem že prikazen zgine,
 Al duh na tihem sercu govórí
 Besede rezne, blažena vošila,
 Ki čuje tud Slovenija jih mila:

„Glej! dobe nove solnce spet ti vzhaja,
 Ogrevá prostor ti ne obsejan;
 Ti hladna rosa žejna tla napaja,
 Le berž na delo, zdaj je pravi dan!
 Tvoj vert dosegel bo podobo raja,
 S stvarjenjem naj se vkvarja um in dlan;
 Cvetlice trate lepšajo zelene,
 Naprej do meje slave zaželene!

Srečno novo leto.

Nemudoma se sučejo svetovi,
 Begočih vekov voz naprej derdrá;
 Nenehoma razsajajo vetrovi
 Stoletja vsa, kar zemlja jih ima.
 Narodom mnogim dolge slave dnovi
 Minuli so, spomin le jih pozna;
 Ti pa nedavno si kalí pognala,
 Boš zlati čas že pozno praznovala.

Zatorej, draga! dalje se ne mudi,
 Napočil leta novega je čas;
 Naj ne ostrašijo te mnogi trudi,
 „Naprej!“ razlega se povsod en glas;
 Imaš sinove bistre, te izbudi,
 Pokaži jim prihodnje slave kras,
 Kar je vihar do zdaj podiral jezen,
 Sozida gorka naj za dom ljubezen!

Ljubezen torej serca naj razgreva,
 Za dom, cesarja, vero, za Bogá!
 Naj strunam tvojim rajski don odmeva,
 V britkostih sercu sladki mir pihljá.
 Tako boš srečna, ljubeznjiva deva:
 Da, srečna boš, slovenska zemlja vsa!
 Naj sreče žar ti nikdar več ne zgine.“
 Krilatec reče, in zletí v višine.

Glas o novem letu 1864.

Poglejte jasno lice zlate zore,
 V plamenu svitem se nebo žari;
 Olimp odprejo lepolase Hore,
 Po daljne zemlje planu se daní;
 Ovija blišč iz nova temne gore,
 Slovesno pa se beli dan rodi,
 Mogočni Janus je obernil ključe,
 Iz veka novo leto se zasučč!

Šumé mogočne Tibere valovi,
 Enejev rod razširja glasen hrum;
 Kadila žgó Helenovi sinovi,
 Visoko glas kipí nešteti trum.
 Pod zlatim solncem razni so rodovi,
 Povsod budí se novoletni šum,
 Nastavlja svet izpraznjena torila,
 Da vsem bi milostna Fortuna bila.

Al kakor blisek čas v prikazni šviga,
 Na zlatem vozu Helios derdrá,
 Rodovom novim luč življenja vžiga,
 Po morski cesti ladija veslá,
 Z banderom svetim močen veter miga,
 Pod varstvom ljudstvo en brodnik imá,
 Med množtvom pa duhovi se budijo,
 In prav, ker žarki naših dni gorijo!

Pomembe polna, resna je postaja,
 Kjer vbira si človeštvo pot naprej,
 Uzorov slavnih moč sercé navdaja,
 Ko gleda duh gibanje od poprej;
 Najteži dróg iz zdanjosti prihaja,
 Budíjo nove sile za poznej;
 Al mar slovanski rod brez dela spava,
 Al ne budí poguma sreča, slava?

Njegov je dan, ki pod obnebjem sije,
 Po morji nova Argo se peljá,
 Namenjena do čudne domačije,
 Kjer ljuti drakon zlati run ima.
 Junakom mnogim serce krepko bije,
 Ki ne bojé se groma strašnega.
 Nov up živí, da sladka godba vstavi
 Vse, kar se jezno giblje po naravi.

Stojijo že pokojno Simplejade,
 Končan pa ni do polne zmage boj.
 Sicer ne vgasnejo vesele nade,
 Al vendar vzdiga se orjaški broj,
 In ko v divjosti lastni ta razpade,
 Pobiti mora ljuti se pozoj,
 Da s častno zmago venčano kerdelo
 Poverne se v osrečeno deželo.

Obrača svet se po neskončnih krogih,
 V soglasji mičnem se združuje vse,
 In kar odkriva duh po željah mnogih,
 Povzdiga do svobode prave se.
 Če merzel veter se spustí po logih,
 Povenejo mladike ranjene,
 Budé le žarki nebni glasno petje,
 O njih v zelenje se zapleta cvetje.

Da zlata zvezda narodne svobode
 Sloveniji pokaže rajski svit,
 Da stopi med osrečene narode,
 Da cvet požene v slavi vekovit:
 Zató junaški broj se trudil bode,
 Ki plamen svitlih zvezd mu je odkrit,
 V zvestobi in ljubezni se ne gane,
 Dokler bolj mila doba ne postane!

Zdravica Slovincem.

V višavah Neskončnemu bode naj slava,
 Vam bratje slovenski predragi, pa mir!
 Slovenija mila, o da si mi zdrava,
 Naj sreče prijazne šumljá ti izvir! —
 Prijatli sorodni! zdravico napijmo,
 Vesela je družba, prijeten je čas!
 S kozarci nalitimi zdaj zazvenčimo,
 Ko strune sreberne pojó naj na glas!

Bog živi vas pesnike drage dežele,
 Ljubezen za dom naj vam serca budi,
 Da bodo mogočno 'z njih pesmi donele,
 In pevce naj naše Bog dolgo živi! —
 Vsem pesnikom, pevcem zdravico napijmo,
 Ki z godbo in pesmami vnemajo nas,
 S kozarci nalitimi spet zazvenčimo,
 Da bodo zapeli jim slavo na glas!

Vsa slava tud vam, premarljivi vi sini!
 Ki trudov obilno in del na oltar
 V korist darovali ste že domovini,
 Spodobi goreče se hvale vam dar!
 Učenim slovenskim sinovom napijmo,
 Napival jim bode prihodnji še čas;
 S kozarci nalitimi vsi zazvenčimo,
 Da bodo doneli jim hvalo na glas!

In vsem, ki za stariše, dom, za cesarja
 Mogočno sovražnikom stav'jo se v bran,
 Zasije naj vselej le zmage jim zarja,
 Junaški vojščak je pri nas spoštovan!
 Junakom slovenskim, prijatli, napijmo,
 V nevarnost saj hodijo tudi za nas;
 S kozarci nalitimi vsi zazvenčimo,
 Da bodo zapeli ko trombe na glas.

Še slavnim rojakom, ki v grobu trohnijo,
 Zdaj terčili bomo v hvaležni spomin;
 Njih dela živijo, naj pesmi donijo
 V opombo njih radosti in bolečin!
 Hej! bratje, zdaj rajnim preslavnim napijmo,
 Ki več že ne sije prijetni jim čas,
 S kozarci nalitimi spet zazvenčimo,
 Da bodo zapeli v spomin jim na glas!

Tud nas bo zakrila tihotna gomila,
 Če ravno ne vemo še kje in kedaj;
 Bo kmalo se družba vesela ločila,
 Bog vé, ali pridemo vsi še nazaj?
 Zatorej prijatli, kozarce nalijmo,
 In terčimo ž njimi na zdravje vseh nas!
 Na lastno veselje do dna jih izpijmo,
 Naj pesem razlega okrog se na glas!

Zdravica Slovincem.

Še zadnjič na zdravje Slovenije drage,
 Ki v svojem nas krilu dobrotno živi!
 Kak svetijo vinca se zlatega srage,
 Naj zdrava bo zemlja, ki nam ga rodi!
 Le terčimo bratje, zdravico napijmo,
 Da bode donelo k slovesu na glas,
 Do čistega kupice vsi izpraznimo,
 Ker prišel ločitve prehitri je čas. —

Gazele.

GAZELE in SONETJE.

Na vseh straneh se razprostira
Po dolgem tihem
Al' preden dnevni svetlobo
Kazajo se na tihem
Nadje svetel dnevni svetlobo
Ke drugo stvar se v tihem dnevni
Dokle se večer joku rogafel

Gazele.

I.

Ko zorin svit na zemljo žarke lije,
 Budijo krog in krog se melodije.
 Iz spanja truma dramí se krílata,
 In v čudnem zlatu solnee ko prisije,
 Mogočni ga pozdravljajo glasovi,
 Edini slavček se v samoto skrije,
 Ki poje med sijanjem tihe lune. —
 Nazaj v slovenske se ozrem samije,
 Po dolgem mraku zarija napoči,
 Al preden zlato solnee jih obsije,
 Razpete so na liri mile strune,
 Budijo narod sladke harmonije,
 Ko skrije slavec se o belem dnevi:
 Donijo v večnem jeku poezije!

II.

Na nebu svitile zvezde zamigljajo — luna sije.
 Oblaki vsi za solncem se podajo — luna sije.
 Postane zlata meja na večeru,
 In proti njej nebeški voz peljajo — luna sije.
 Nagiblje se zvezdišče do zahoda,
 In zvezdogledi poslov dosti imajo — luna sije.
 Potihne šum, bliščoba v mestu vgasne,
 Duhovi čujejo in luč poznajo — luna sije.
 Na dan šumijo poezije viri,
 Ko v cvetno jutro zgodnjega ograjo — luna sije.

Pozdrav zvezdi na morju

(Pozdrav zvezdi)

III.

Nebeški žarki umu zabliščijo — naprej,
 Glasovi sladki sercu zadonijo — naprej.
 Rزتresa pomlad cvetje po livadah,
 Okrog metulji lahno ferfolijo — naprej.
 Zelenje se ovija po mladikah,
 In mile sape ljubo v njih šumijo — naprej.
 Prevažajo nad zemljo se oblaci,
 Na vse strani viharji jih podijo — naprej.
 Prižgane so na nebu svitle zvezde,
 Po jasnih potih krasne se vertijo — naprej,
 Krog solnea celo se stvarjenje suče,
 Prikazni vse slovanski rod budijo: — naprej!

IV.

Ponočni mrak na zemljo luči brani — ura bije,
 In svitla zarja beli dan oznani — ura bije.
 Sreberna rosa hladna tla napaja,
 Bliščé cvetlice se v nebeški mani — ura bije;
 Na poldne zlato solnce se pomiče,
 Kak mili so prostori obsijani — ura bije,
 Stvari radujejo se po ravninah,
 Na dan prihajajo celó zaspani — ura bije,
 Po logih pesmi radostne donijo,
 Šumé z valovjem bistrim oceani — ura bije,
 Glasovi strinjajo se raznoverstni,
 Razlega jek na vse strani se: vstani — ura bije,
 Od jutra solnce teka do večera,
 Budijo žarki vsaki dan: Slovani — ura bije!

Pozdrav zvezdi na morji.

(Sonetni venec.)

Adamov raj je temna noč zakrila,
 Minulo lepo jutro je stvarjenja
 In zali kinč nedolžnega življenja,
 Ko sta človeka prva b'la grešila.

Zdaj z zlegi se je zemlja napolnila,
 Prišla je smert, prinesla strah ločenja,
 Odperlo se je brezдно pogubljenja,
 Človeštvu sreča b'la je usahnila.

Pa kak pri Bogu milost je velika,
 Obljubil revam je Odrešenika,
 Peklenski moči zmaga ni ostala.

Al daleč bili so rešenja dnovi,
 Kjer, morska zvezda! nad morjá valovi,
 V obzorji jasnem Ti si prisijala.

Pozdrav zvezdi na morji.

(Šestni vers.)

V obzorji jasnem Ti si prisijala,
 V naročji vekovečnega Očeta,
 Kjer bila že od nekdanj si spočeta,
 Kjer ž Njim si se v začetku že igrala.

V pretežki ječi zemlja zdihovala,
 Ker bila je od Večnega prekleta,
 Kar se prikaže upa zvezda sveta,
 Ko Ti si žarke mile ji poslala.

Ko solnčna luč po dolgem deževanji,
 Ko jasno jutro po nemirnem spanji,
 Z nebeškim si se bliščem pokazala.

Vsadila si kreposti blage vence,
 Odperla sreče rajske spet studence,
 Enaka zarji gosti mrak pregnala.

Snaka zarji, gosti mrak pregnala,
Ki pred pokrival puste je dobrave,
Pihati jele sapice so zdrave,
Otožnost britka zopet je zbežala.

In zemlja spet je žlahni cvet pognala,
Vlivála rožam lepše si dišave,
S prijetnostjo široke si planjave
In tihe loge s petjem si navdala.

Tak vdihnila živost si dobi mladi,
Zakona bila novega spomladi,
Ter žejna tla si z mano porosila.

Pomlajena, vsa nova je narava,
Kar z zlato zoro beli dan priplava,
Močí neskončne Solnce si rodila.

Woči neskončne Solnce si rodila:
 Mir, slava, aleluja in hosana
 Razlega v Betlehemu se, neznana
 Je zvezda modrim čudo naznanila.

Naukov svetih luč je prisvetila,
 Prihodnjim vsem narodom je prižgana,
 Skrivnostim vere množica je vdana,
 Vremenom temnim ura je odbila:

„Dopolnjeno je!“ vpitje pomenljivo —
 Na križu vzdihne jaguje ljubeznjivo,
 Narava vsa je britko smert čutila!

Premagano je zdaj kraljestvo tmine,
 Nebeški žar pokrajne vse prešine:
 Al nisi se pred lučjo solčno skrila.

Al nisi se pred lučjo solnčno skrila,
Kot skrije nočnega se neba lice
Z obrazom svitlim tudi zvezd kraljice,
Ko žarkov množica ga je zalila.

Marveč v svitlobi ž Njim si se sklenila,
Da siješ v žalostne na svet temnice,
V življenje vabiš blažene cvetlice,
In zbujaš, ki jih slana je umorila.

Ko bliža se prihodnosti mi morje,
Ko na tekočih časov zrem obzorje,
Al tje, ko zora dneva ni sijala,

Ko sije mi življenja doba kratka,
Ko večnosti odpre se čudna prat'ka:
Razsvitaš vedno zvezda se prezala.

Razsvitaš vedno zvezda se prezala,
Povikšana nad vseh si zvezd milijone;
Povikšana nad kerubinske trone
Boš med izvoljenimi kraljevala.

Naj skrije le zakladov časnih hvala
Pred biserji se Tvoje zale krone,
Dežele kje so, lepše od Sione,
Da bi jih pesem še povzdigovala?

Zares, ne gor v neskončnosti višavah,
Ne v rajev naših ljubljenih nižavah
Bi veličast se taka najti dala.

Ko solnce vse nam jasniše Ti siješ,
Prijetniše od bele lilje diješ
In lepa tak boš vekomaj ostala.

On lepa tak boš vekomaj ostala,
Ne ko cvetice, ki se posušijo,
Ko zvezde, ki začasno le gorijo,
Ki jih minljivost spet bo v nič zagnala.

Podlaga Tvoja bode terdno stala,
Ko časne dobe v večnost se zverstijo,
Trobente glasno kedar zadonijo,
Nazaj ko rop trohljivost svoj bo dala;

Spet bo, ki bila dolgo je zgubljena,
Po Tebi pa dobrotno zadobljena,
Presrečna zlata doba nastopila.

Spolnile bodo tam se vsake želje,
Kjer Ti med vseh nebeščanov veselje
Svetovom rajskim večno boš svetila.

Svetovom rajskim večno boš svetila,
Kedar se večno jasni dan zazori,
Kjer zbrani bodo mučenikov kori,
Devic junaških blažena števila.

Tam več ne bo sovražna moč protila,
Le zgolj nebeški mir sijonski dvori
Vživali bodo v svetem raji gori,
Njih vnemala zveličana čutila.

Kar solzna dala je težav dolina,
V sladkost jim bodo večnega spomina,
In v delež radosti neizrečene.

Trojice svete blišč jih bo ovijal,
V zveličanji pa tudi jih obsijal
Svit Tvoj, ki mu primere ni nobene.

Svit Tvoj, ki mu primére ni nobene,
Le slabo rok človeških delo stavi
Nam pred oči, kateri na višavi
Je Topolovski prvič ginil mene.

Na veji topolovke je zelene
Podoba Tvoja bila tam v goščavi,
Pred njo klečale so, povest nam pravi,
Ovcé v pobožnost tiho zatopljene.

Dan danes Tvoje tù stoji svetišče,
Še marsikteri romar Te obišče,
Ker svest si je pomoči zaželene.

Odkrila tam se rajska mi lepota
Je, ki, ko stiska me duhá merzlota,
Tud lije žarke v solzni dol rumene.

Tud lije žarke v solzni dol rumene
Bliščobe Tvoje žar, to sploh kristjanska,
To tud spričuje zgodba avstrijanska,
In ljudstva vse po svetu razkropljene.

Pomoč prišla je njim od Prečeščene,
Ko je protila moč muhamedanska,
Sovražnikov še družih moč tiranska,
Pribeževali so pod krila Njene.

In ak boleznih hude kdaj morijo,
Ko dušni in telesni cvet davijo,
Spet kliče sladko se imé Marije.

Zato pa plamen Tvoj z višav nebeških,
Ki lije mir v dolino rév človeških,
Enak je luni, ki po noči sije.

Snak je luni, ki po noči sije,
Pod njo globoko pa popotnik tava,
Pred njim s strahovi merzla je puščava,
Za njim se gojzdov temnih senca vije.

Pa glej! premila luč ga zdaj obsije,
Da, kje popotva, bolj in bolj spoznava,
In da previdi, kje mu pot je prava,
Po njej da med prepade ne zavije.

Tak svetiš Ti, da potniku pošasti,
Na zemlji skrite so vse ljute strasti;
Da so nevarni brezni vsi mu znani.

Zató češčenja blaga si posoda,
Zató pa od izhoda do zahoda
Ljubezni Tvoji so narodi vdani.

Ljubezni Tvoji so narodi vdani,
Ki si jim upa zvezda prežareča,
Cvet, kjer jim klije čista večna sreča,
Zavetje, kjer viharji so neznani.

Zató pa že o jutra uri rani
Pozdravlja godba Te z višav doneča,
In ko se skrije solnčna luč goreča,
Še enkrat se ti petje v čast oznani.

Narava vsa prinaša Ti pozdrave,
Po krajih čujem vseh: „Marija ave!“
Ki z žarki Tvojimi so obsijani.

Tako so se in bodo se glasili
Ti vselej v čast in slavo spevi mili,
Lej, strun tud mojih glasi so Ti vbrani.

Bej, strun tud mojib glasi so Ti vbrani,
 Pomlad cvetè, in rožice nabira,
 Iz njih da venec vije mlada lira,
 Čeravno ji okornost moja brani.

Sonetje so v soglasji mičnem zbrani,
 Vsi sini nježni „venčevega vira“,
 Zateka vsaki vanj, iz njega izvira;
 Al čutja vroče serce v persih brani —

Ko venec ta so tudi misli moje,
 Naj raji, ko prepevam pesmi svoje,
 Se zatopijo v mil' obraz Marije.

In ako zaostali so mi včasi
 Pri njej zbudé se spet veseli glasi,
 Al slabe so, nevredne poezije.

Al slabe so nevredne poezije,
Nevredne, da bi Tebi se glasile,
Ki verste angeljev so Te spremile
V nebeški dom, kjer večno Solnce sije.

O, vse drugačne pač so harmonije,
Ki bodo gori večno Te slavile,
Zató pošiljaj mi, pošiljaj žarke mile,
Da pridem v kraj presrečne domačije!

Odpusti pa, da želja preiskrena
Ti spleta venec Tvojega imena,
V katerem, vem, premerzla so čutila.

Gorkeja bodo v dragi domovini,
Saj veš, da tukaj v solzni smo dolini,
Adamov raj je temna noč zakrila.

Vencev vir.

Adamov raj je temna noč zakrila,
 V obzorji jasnem Ti si prisijala,
 Enaka zarji, gosti mrak pregnala
 Moči neskončne Solnce si rodila.

Al nisi se pred lučjo solnčno skrila,
 Razsvitaš vedno zvezda se prezala,
 In lepa tak boš vekomaj ostala,
 Svetovom rajskim večno boš svetila.

Svit Tvoj, ki mu primére ni nobene,
 Tud lije žarke v solzni dol rumene,
 Enak je luni, ki po noči sije.

Ljubezni Tvoji so narodi vdani,
 Lej, strun tud mojih glasi so Ti vbrani,
 Al slabe so, nevredne poezije.

Kraljici majnikovi.

Pozdravlja majnik Te, nebes kraljica!
 Najlepši venec Tebi v čast daruje,
 In v njem vse slavo Tvojo povikšuje,
 Marija, sveta božja porodnica!

O blagoslovi, zgodaja Ti danica!
 Ljud verni, ki se ti priporočuje,
 In prošnje svoje milo izročuje,
 Usmili nas se vseh, devic Devica!

Kak' sladka so in blažena čutila,
 S katerimi mi polniš Ti, premila!
 Sercé o šmarnicah v cvetečem maji.

Kakó še le je gori v večni sreči;
 Pomagaj torej, blaga, mi doseči,
 Da gledal Tvoj obraz bom v svetem raji.

Domovini. †)

Slovenski dragi svet, o Bog, ohrani! —

I.

Slovenski dragi svet, o Bog, ohrani!
 Veselje moje vse je domovina,
 Edino drag zaklad, ko zlatovina,
 Tedaj pravica krepko naj ga brani.

Otožnost britka naj ga več ne rani,
 Beži naj let predolzih gosta tmina;
 Olepšaj s cvetjem novim se ledina,
 Glasovi zadonite milo vbrani!

Od kar sercé se v persih je zbudilo,
 Hvaležno Slavi le se posvečuje,
 Razvijam svetih njej Modric darilo.

Altarju venec desna njé daruje,
 Njo zmir sercé v življenji bo ljubilo,
 In v krilu njenem pesnik naj miruje.

*) Dva sonetna venca v enem.

Ljubezen tud je zemljo to stvarila,
 Kjer zarja me je prvič obsijala,
 Nauke blage mati mi dajala,
 Premili dom ljubiti me učila.

Moj rod previdnost sveta je ljubila,
 Kjer zgodaj se je vére luč prižgala;
 Da lepša še prihodnjost bo nastala,
 Odíde naj protivnih časov sila.

Ne neha želje té razodevati
 Moj glas, za katero zvesti vsi živijo:
 Da hotel Bog bi srečo vso ji dati!

Za njo mi pesmi iz srcá kipijo,
 Želim se srečen v srečni radovati,
 V slovenski zemlji, kjer junaki spijo.

☉ bseva zvezd in solnea luč jo mila,
Ki nezavednosti je noč pregnala.
Duhá obzorje že razjasnovala
Je blagovest Metoda in Cirila.

Móž slavnih truma spet se je zbudila;
Prostost bo mirovito kraljevala,
Buditeljem nekdanjim čast dajala;
Za dom ljubezen serca bo krepila.

Napočíte nam skoraj dnevi zlati,
Ker dobe zlate že se veselijo;
Iskreno je želé slovenski brati.

Naj domovini glasi tí donijo,
Njo dela morajo osrečevati,
Ki nevmerljive pesmi jih slavijo.

V oserčji svojem čuda mnoga hrani,
 Leskeče v njej se čista srebernina,
 Prelepa res je taka gotovina,
 Njé plodi so široko, slavno znani.

Slovenski so sinovi poštovani,
 Na radost tebi, draga domovina!
 Ne bo življenja trud jim brez spomina,
 Nebeški so darovi umu dani.

Da začne se veselih ur število,
 Da zginejo nam spet besede tuje,
 Nalagajo si trudov tí obilo.

Za dom ljubezen pesem ta spričuje,
 Unet je pesnik za deželo milo,
 Kjer srečnega življenja se raduje.

Enako pa so ji udarci znani,
 Pa marsiktera huda bolečina. —
 Izbrisati ne dá se iz spomina,
 To zgodba v listih svojih zvesto hrani.

Junaki véri, domu serčno vdani!
 Odperta je široka vsem ravnina,
 Tu zemlja gladka, pusta tam celina,
 In kraji k delu vabijo prostrani.

Ko bo se vse povsod ozelenilo,
 Vesel bo rod, ki tiho zdaj žaluje,
 Obraz bo sveti Slavi razvedrilo.

Že zlata zora dan mi naznanuje,
 Da vedno se veselje bo glasilo,
 Vesele pesmi večne aleluje.

Bezgode mnogih let prehuda sila
 Nepokoj sercu Slave je dajala,
 Na polje rodovitno je sejala,
 Pa prvi cvet je slana zamorila.

Prijazna zora spet je prisvetila,
 Pravičnim nadam zvezda zaigrala;
 Odsihdob nove bo kalí pognala,
 Dobrava znana, ki me je rodila.

Po pisani dišave bodo trati,
 Ko spet krilate trume zadonijo,
 Sercé s sladkostjo jele navdajati.

Pa vbranih strun presladko harmonijo
 Močí ne bo mi dolgo poslušati,
 Naj v slavi rajski mi potem donijo.

Sovragov, s katerimi se je borila,
 Tlačivna moč bo zopet ponehala.
 Ker domorodnost je kalí pognala,
 Mileja luč nam žarke zdaj razlila.

Bodočnost slavna bo se razgernila,
 Ki svet slovanski bo osrečevala.
 Pozdravljena dežela bodi zala,
 Pozdravljena mi trikrat, zemlja mila!

Zavnémale nas, dragi, ljubi brati!
 Ko prostost sveta pride v domačijo,
 Vesela čutja bodo v dōbi zlati.

Nebeški žarki jutro rumenijo,
 Visoko duh preroben če veslati,
 Kjer zlati vekí nikdar ne minijo.

Kar je terpela še po drugi strani,
 Izbrisala si to bo iz spomina;
 Navdušenost, ljubezen v sereu sina
 Bolest ozdravila bo stari rani.

Noči mrakovi dolzih so pregnani,
 Od vzhoda daljnega do Apenína;
 Tod širi se slovanska očevína,
 Rodovi njeni bolj al manj poznani.

Le sreče solnce bo potem svetilo,
 Ko cvetje pomladansko se razsuje,
 Obnebje bo jasneje se žarilo.

Al s tnino prejšnjo boj se ne miruje,
 Terpljenje gori bo še le minilo,
 Kjer vekomaj prečudni mir kraljuje.

Ozhajajo pa žarki že rumeni,
Zvedrila radost bo otožno lice,
Slavljene v strunah tankih téh device,
Povzdiga se v lepoti prerojeni.

Domačim dikam spevi posvečeni —
Pod lipo v senci jasne veselice —
Slovanom se razlegajo zdravice,
Iskrajó v čašah rujni se plameni.

Slovesnosti na zemlji so začasne,
Do slave se povzdigajo rodovi,
Al slave zvezda kmalo spet ugasne.

Pa vendar pridejo še časi novi,
Ko se odgernejo vremena jasne,
Potem sijali bodo zlati dnovi.

Dà, zdaj življenje lepše zopet dije,
 Ker sapice hladivne že pihljajo;
 Imé Slovenije že bolj poznajo,
 Naj rajska rosa se po njej razlije!

Doné ušesu vbrane melodije,
 Živahen raj Slovenci zdaj imajo,
 Roke si v pobratimstvo vsi podajo,
 Obráze zarja radosti obsije.

Življenje kratko je in spremenljivo,
 Sovražna sreča mnogokrat ukani,
 Za njo hoditi res je zapeljivo.

Le tega upati mí nič ne brani:
 Napočilo bo jutro ljubeznjivo,
 Slovenci bodo srečni, spoštovani!

Razgrinja pomlad novo gaj zeleni,
 Pošilja žarke zgodnje svit danice,
 Ogreva žarna prejšnje luč temnice
 Po mladi gredi, mično nasajeni.

Poglej, to zbuja novo radost v meni,
 Ko venec spletam, tergam za-nj cvetice;
 Predramijo me znane govorice,
 Tu zbrani so prijatelji iskreni.

Nebá višine niso vedno jasne,
 Zdaj solnčni, zdaj oblačni spet so dnovi,
 Pa upu nikdar ure ni prekasne.

Pri svetem Bogu v večni je osnovi:
 Slovenceu pride čas spomladi krasne,
 V prijaznem jeku bodo njih glasovi.

Al sladko sadje čas prihodnji krije,
 Za plačo strune zdaj le up imajo.
 Oči v prostore svitle me peljajo,
 Od vzhoda zlato solnce mi posije.

Šumljá izvir mi svete poezije,
 Čez tesno daleč zrem duhá ograjo.
 Zvestobo, vdanost mojo naj spoznajo
 Sorodni bratje dragi domačije.

Prebiram strune svoje nevtrudljivo,
 Če tudi kdaj serce otožnost rani,
 Saj pride spet veselje ljubeznjivo.

Do slave prišli bodejo Slovani,
 Cvetél bo mir domovju nevenljivo,
 Delili srečo mirni bodo mani.

Glasovi se razlegajo iskreni,
 Utruditi ne dá se moč desnice,
 Bliščí se kakor solnce meč pravice,
 Dan dela po planjavi se megleni.

Don ziblje se po zemlji premlajeni,
 Učijo pesmi nove me Modrice,
 Po strunah šibke segajo ročice,
 Občutke pojem, ki budé se v meni.

Zdaj žale, tihe, zdaj vesele, glasne
 Pripravljam poezije dôbi novi,
 Več radosti bo domovini jasne.

Saj krotki smo otroci Stvarnikovi:
 Daj, Bog, pred večno žar nam sreče časne,
 Dni dobe zaželene blagoslovi!

Ozvir mirú naj kmali se razlije,
 Da dom zagleda spet osodo slajo,
 Naj blagoslov mu svoj nebesa dajo,
 In cvet požene blagor domačije.

Naj sloga vse prežene razpertije,
 Kaj Slava ljubi, pesmi moje znajo:
 Za dom ljubezen, geslo to imajo
 Zajete v mladem sercu poezije.

Dni lepših pričakujem zaupljivo,
 Slovenji svitlo solnce jih oznani,
 Da s srečo se zedini neločljivo!

Donite radostno glasovi vbrani,
 Do smerti pel bo pesnik nevtrudljivo:
 Slovenski dragi svet, o Bog, ohrani!

II.

Slovenski dragi svet, o Bog, ohrani,
 Ljubezen tud je zemljo to stvarila,
 Obseva zvezd in solnea luč jo mila,
 V oserčji svojem čuda mnoga hrani.

Enako pa so ji udarci znani
 Nezgode mnogih let, prehuda sila
 Sovragov, s kterimi se je borila,
 Kar je terpela še po drugi strani.

Izhajajo pa žarki še rumeni,
 Dk, zdaj življenje lepše zopet dije,
 Razgrinja pomlad novo gaj zeleni!

Al sladko sadje čas prihodnji krije,
 Glasovi se razlegajo iskreni:
 Izvir mirú naj kmalo se razlije.

Veseljje moje vse je domovina,
 Kjer zarja me je prvič obsijala,
 Ki nezavednosti je noč pregnala;
 Leskeče v njej se čista srebernina.

Pa marsiktera huda bolečina
 Nepokoj sercu Slave je dajala;
 Tlačivna moč bo zopet ponehala,
 Izbrisala si to bo iz spomina.

Zvedrila radost bo otožno lice,
 Ker sapice hladivne že pihljajo,
 Pošilja žarke zgodnje svit danice.

Za plačo strune zdaj le up imajo:
 Utruditi ne dá se moč desnice,
 Da dom zagleda spet osodo slajo!

Edino drag zaklad, ko zlatovina,
 Nauke blage mati mi dajala,
 Dubá obzorje že razjasnovala;
 Prelepa res je taka gotovina.

Izbrisati ne dá se iz spomina,
 Na polje rodovitno je sejala,
 Ker domorodnost je kalí pognala,
 Navdušenost, ljubezen v sereu sina.

Slavljene v strunah tankih teh device,
 Ime Slovenije že bolj poznajo,
 Ogrevá žarna prejšnje luč temnice.

Očí v prostore svitle me peljajo,
 Bliščí se kakor solnce meč pravice,
 Naj blagoslov mu svoj nebesa dajo!

Tedaj pravica krepko naj ga brani,
 Premili dom ljubiti me učila
 Je blagovest Metoda in Cirila,
 Nje plodi so široko, slavno znani.

To zgodba v listih svojih zvesto hrani.
 Pa prvi cvet je slana zamorila;
 Mileja luč nam žarke zdaj razlila,
 Bolest ozdravila bo stari rani.

Povzdiga se v lepoti prerojeni,
 Naj rajska rosa se po njej razlije,
 Po mladi gredi, mično nasajeni!

Od vzhoda zlato solnce mi posije,
 Dan dela od planjavi se megleni,
 In cvet požene blagor domačije.

O tožnost britka naj ga več ne rani,
 Moj rod previdnost sveta je ljubila:
 Mož slavnih truma spet se je zbudila,
 Slovenski so sinovi spoštovani,

Junaki veri, domu serčno vdani.
 Prijazna zora spet je prisvetila,
 Bodočnost slavna bo se razgernila,
 Noči mrakovi dolzih so pregnani.

Domačim dikam spevi posvečeni,
 Doné ušesu vbrane melodije,
 Pogledj, to zbuja novo radost v meni!

Šumljá izvir mi svete poezije,
 Don ziblje se po zemlji premlajeni:
 Naj sloga vse prežene razpertije!

Beži naj let predolzih gosta tmina,
Kjer zgodaj se je vere luč prižgala,
Prostost bo mirovito kraljevala,
Na radost tebi, draga domovina!

Odperta je široka vsem ravnina;
Pravičnim nadam zvezda zaigrala,
Ki svet slovanski bo osrečevala
Od vzhoda daljnega do Apenina.

Pod lipo v sencu jasne veselice,
Živahen raj Slovenci zdaj imajo,
Ko venec spletam, tergam zanj cvetice.

Čez tesno daleč zrem duhá ograjo,
Učijo pesmi nove me Modrice,
Kaj Slava ljubi, pesmi moje znajo.

⑧ Lepšaj s cvetjem novim se ledina,
Da lepša še prihodnjost bo nastala,
Buditeljem nekdanjim čast dajala;
Ne bo življenja trud jim brez spomina.

Tu zemlja gladka, pusta tam celina
Odsihdob nove bo kalí pognala:
Pozdravljena bodi dežela zala!
Tod širi se slovanska očevína.

Slovanom se razlegajo zdravice,
Roke si v pobratimstvo vsi podajo,
Predramijo me znane govorice.

Zvestobo, vdanost mojo naj spoznajo,
Po strunah šibke segajo ročice,
Za dom ljubezen, geslo to imajo.

Glasovi zadoníte milo vbrani:
 „Odide naj protivnih časov sila,
 Za dom ljubezen serca bo krepila,
 Nebeški so darovi umu dani.

In kraji k delu vabijo prostrani,
 Dobrava znana, ki me je rodila.
 Pozdravljena mi trikrat zemlja mila,
 Rodovi njeni bolj al manj poznani.

Iskrajo v čašah rujni se plameni,
 Obraze zarja radosti obsije,
 Tu zbrani so prijatelji iskreni.

Sorodni bratje drage domačije!
 Občutke pojem, ki budé se v meni,
 Zajete v mladem sercu poezije.“

Ⓢdkár serce se v persih je zbudilo,
 Ne neha želje té razodevati:
 „Napočíte nam skoraj dnevi zlati,
 Da začne se veselih ur število!“

Ko bo se vse povsod ozelenilo,
 Po pisani dišave bodo trati
 Zavnemale nas, dragi, ljubi brati!
 Le sreče solnce bo potem svetilo.

Slovesnosti na zemlji sočasne,
 Življenje kratko je in spremenljivo,
 Nebá višine niso vedno jasne.

Prebiram strune svoje nevtrudljivo,
 Zdaj žale, tihe, zdaj vesele, glasne
 Dni lepših pričakujem zaupljivo.

Ovaležno Slavi le se posvečuje
 Moj glas, za katero zvesti vsi živijo,
 Ker dôbe zlate že se veselijo,
 Da zginijo nam spet besede tuje.

Vesel bo rod, ki tiho zdaj žaluje,
 Ko spet krilate trume zadonijo,
 Ko prostost sveta pride v domačijo,
 Ko cvetje pomladansko se razsuje.

Do slave se povzdigajo rodovi,
 Sovražna sreča mnogokrat ukani,
 Zdaj solnčni, zdaj oblačni spet so dnovi.

Če tudi kdaj sercé otožnost rani,
 Pripravljam poezije dôbi novi,
 Slovenji svitlo solnce jih oznani.

Razvijam svetih njej Modric darilo,
Da hotel Bog bi srečo vso ji dati,
Iskreno je želé slovenski brati,
Nalagajo si trudov tí obilo.

Obraz bo sveti Slavi razvedrilo,
Sercé s sladkostjo jela navdajati
Vesela čutja bodo v dôbi zlati,
Obnebje bo jasneje se žarilo.

Al slave zvezda kmalo spet ugasne,
Za njo hoditi res je zapeljivo,
Pa upu nikdar ure ni prekasne.

Saj pride spet veselje ljubeznjivo,
Več radosti bo domovini jasne,
Da s srečo se zedini neločljivo.

Altarju venec desna njé daruje,
Za njo mi pesmi iz sereá kipijo.
Naj domovini glasi tí donijo,
Za dom ljubezen pesem ta spričuje.

Že zlata zora dan mi naznanuje;
Pa vbranih strun presladko harmonijo,
Nebeški žarki jutro rumenijo,
Al s tmino prejšnjo boj še ne miruje.

Pa vendar pridejo še časi novi,
Le tega upati mi nič ne brani,
Pri svetem Bogu v večni je osnovi.

Do slave prišli bodejo Slovani,
Saj krotki smo otroci stvarnikovi,
Donite radostno glasovi vbrani!

Njo zmir sercé v življenji bo ljubilo,
 Želim se srečen v srečni radovati,
 Njo dela morajo osrečevati,
 Unet je pesnik za deželo milo.

Da vedno se veselje bo glasilo,
 Moči ne bo mi dolgo poslušati;
 Visoko duh prerojen če veslati,
 Terpljenje gori bo še le minilo.

Ko se odgernejo vremena jasne,
 Napočilo bo jutro ljubeznjivo,
 Slovencem pride čas spomladi krasne.

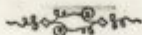
Cvetel bo mir domovju nevenljivo.
 „Daj, Bog, pred večno žar nam sreče časne!“
 Do smerti pel bo pesnik nevtrudljivo.

On v krilu njenem pesnik naj miruje,
 V slovenski zemlji, kjer junaki spijo,
 Ki nevmerljive pesmi jih slavijo,
 Kjer srečnega življenja se raduje.

Vesele pesmi večne aleluje
 Naj v slavi rajski mi potem donijo,
 Kjer zlati veki nikdar ne minijo,
 Kjer vekomaj prečudni mir kraljuje.

Potem sijali bodo zlati dnovi,
 Slovenci moji srečni, spoštovani,
 V prijaznem jeku mili njih glasovi.

Delili srečo mirni bodo mani:
 „Dni dôbe zaželenene blagoslovi,
 Slovenski dragi svet, o Bog, ohrani!“

O ziram se v neskončni dom narave:
 Po dnevu žarki solčni mi gorijo,
 Po noči svitle zvezde se bliščijo,
 Razliva se nebeški svit v nižave.

Cvet pisan mi razgrinjajo planjave,
 Potoci bistri hladna tla rosijo,
 Zamaknjen gledam krasno bogatijo,
 Kar zdrami glas iz jasne me višave:

Neskončen prostor se očém odpira,
 Izliva vanj se, iz njega izvira
 Veseljnih glasov sladka harmonija.

Naj solnce — um — na zemljo — v serce sveti,
 V lepoti čudni mora se razgreti,
 In dar nebeški bo ti — poezija!

Prečudna knjiga svetu so nebesa,
 Natisnjene v obzorji čerke zlate
 Vertijo v jasnih krogih se krilate,
 Kjer svitle suče Helios kolesa.

Prekrasna stvar mogočnega peresa,
 S premilim cvetjem pozlačene trate!
 Premembe v bitji svojem ne poznate,
 Pa večno nove zrejo vas očesa. —

Tak biti mora serce pesnikovo,
 Ki v rahlih persih zmirom eno bije,
 V stvaritvah svojih dan za dnevom novo.

Apolov dar v občutkih nježnih klije,
 Torilo lahko giblje se njegovo,
 Na rosna tla nebeške žarke lije.

Ko zre v sinjega morjá zercalo,
 Meji okrog do neba visočine,
 Svit zlati temne skriva globočine,
 Ko rajska tla je brezno morsko zalo.

Vse čase pa ne bode mirovalo,
 Premičejo nad njim se goste tmine,
 Zakrivajo nebeških žarkov čine,
 Vgasuje, kar bliščobno je sijalo.

Morjé neskočno duh — v njem harmonije,
 V obzorji jasnem žar nebeški sije,
 Dokler viharjev jeznih boj miruje.

Al dvojna moč v kraljestvu tem vlada,
 Berž gromonosen se oblak pokaže,
 Ak zveste zginejo bliščobi straže.

V predavnem času nježna golobica
 Od Nila priletela je v dobravo
 Dodonsko, tam zapela Jovu slavo,
 Bilà prerokinja je drobna tica.

Epir navduši njena žvergolica,
 Povzdigne rod svetišče na višavo,
 Svitlobo lije v gerško očetnjavo
 Dodona, zgodnje zarje porodnica.

Doní mil glas iz neba med Slovence,
 Ter spletati veleba krasne vence,
 Zidati blagi hram prihodnje sreče.

Premili rod! glasove čuj goreče,
 In terdne vzdignejo se piramide,
 Na zlato polje lepše solnce vzide.

Otroška leta.

Da lepše Panova piščalka poje,
 Da ljuba manj Apolova je lira,
 Tako s Timólom Midas se prepira,
 Ter dita termoglavo vsaki svoje.

„Prekratke so ušesa, Midas! tvoje!“
 Apol zakliče, jezno se ozira. —
 Zavpije Midas, ko se v stran pobira:
 „O jej, oslovske so ušesa moje!“ —

Zakrije glavo svitla mu tiara,
 Al vendar osla vglveda baba stara,
 In glas o njem na tihem v zemljo stresa.

Nad zemljo bičje tanko se zaziblje,
 In trobi svetu, ko ga veter giblje:
 „Oslovske Midas naš ima ušesa!“ —

Popotnik, kedar v temen gozd zagazi,
 Kjer ni mu gladke ceste, ne ravnine,
 Kjer le nevarne so doma zverine,
 Otožen po samoti pusti lazi.

Tu znani ne srečujejo obrazi,
 Cveteče ga ne mičejo ledine;
 Pa naglo zopet ga otožnost mine,
 Kedar na svitem pravu pot zapazi.

Tako, moj dragi rod! si dolgo hodil
 Po poti temni, solnce ni sijalo,
 In sreča mnogokrat te ni ljubila!

Pa doba nova se ti je zbudila,
 In leto vsako sreče več bo dalo,
 Če bode duh krepak te vedno vodil.

Otroška leta.

Zamotajo me zjutraj sladke sanje,
 Da zamudim svetlobo zarje zlate,
 Še le predramim se, ko rosne trate
 Srebri že solnca krasnega sijanje.

Ko zgine jasnega dne lesketanje,
 Oziram še iz sence se košate
 Za vami milo, žarki, ko igrate
 V slovó mi med večerno šepetanje.

Preblaga leta zarije življenja
 Tekó človeku v sanjah brez terpljenja,
 Ko ceniti ne ve njih dobe zale.

Zató, ko v večnost že so mi zbežale,
 Za njimi še pošilja glase mile:
 „O da bi se mi še kedaj vernile!“

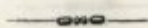
Nada.

Če pozna noč je, mirno vse počiva,
 Jaz sam skoz okno svoje zrem stanice;
 Zvezd malo je, ni lune njih kraljice;
 Le čuk se mi oglašá, stvar strašljiva.

Je mar njegova pesem pomenljiva?
 Nikar se je ne boj mertvaške tice,
 Pregnal jo bode zgodnje svit danice,
 Le noč je njena, dnevu pa se skriva.

Če stiskajo me tukaj reve časne,
 Oziram gori se v višave jasne,
 Kjer dom bo moj, ko sveta se bom ločil.

Nevarnost mi nobena več pretila,
 Zločinstva moč me več ne bo plašila,
 Ko bode večne zore dan napočil.

Zmota.

Ugral pri jezeru se deček mali
 In v njem zagledal je obnebje jasno,
 Od zgornjega bolj sinje in bolj krasno;
 Čisteje solnčni žarki so sijali.

Ker hrepenel je po bliščobi zali,
 Od kraja bresti je začel počasno,
 Spoznal je zmoto, — ali že prekasno
 Valovi so ga v brezdno zakopali.

Ko deček ta, so sploh mladosti leta:
 Njim sreče up je zvezda ljubeznjiva,
 Ki mnogokrat mladenču se prikaže.

Prihodnje mile dneve mu obeta,
 Pa če za njo hiti, se mu poskriva,
 Še le v nesreče tmini zvé, da laže.

Večer.

Bliščé v lepoti rajski se kristali
 Visocih gor, ki sneg in led jih krije,
 Ko solnce o zatonu jih obsije.
 Prečudno gane me pogled prezali!

Mrakovi pa do verha so nastali,
 Za goro se večerna zora skrije;
 Od vzhoda luna mile žarke lije,
 Plameni svetlih zvezd so zaigrali! —

Oj, blaga duša! glej večerna zarja
 Obeta konec bojnega viharja,
 Ko bo življenja solnce zatonilo.

Okove tesne, vse vezi zdrobilo
 Večera poznega ti bo sijanje,
 Neskončnost dalo v prosto stanovanje!

Spomlad.

Prišla je spet spomlad, devica zala,
 Glej, kak naravo vso je prerodila!
 Prijaznih pevcev trume je zbudila,
 In jih iz družih krajev pripeljala.

Kak' veličasten blišč je ogrinjala,
 Ki ž njim je zemlje lice ogernila!
 Dolino solzno v raj je spremenila,
 O da bi dni veliko nam sijala!

Al kmalo zgine spet preljubeznjiva, —
 Spomlad, ki vekomaj je nezvenljiva,
 Izvoljenim po smerti v raji sije.

Kraj, kjer mladost, veselje, mir ne mine,
 Kjer več težav ni, solz, ne bolečine,
 Na uni strani groba se odkrije.

Prerojenje.

Širjava daljna se mi razprostira,
 Po njej se gozdi širijo zeleni,
 Obraščajo se lazi zapuščeni,
 Meglé ostudne piš hladan odtira.

Mladike nježne blaga rosa spira,
 Oživljajo se cveti zamorjeni,
 V njé žarki se razlivajo rumeni
 Krilata truma mile pesmi vbira.

O pomlad viša, pomlad nova, blaga!
 Od kod tvoj dih in rajsko tvoje cvetje,
 Glasovi sladki tvoji, svet neznanski?

Obhaja prerojenje zemlja draga,
 Naznanja zore svit, veselo petje,
 Prihaja slave dan ti, rod slovanski!

Spremenjenje.

☉ ziram se v neskončne visočine,
 Spremembe kjer mi čudne se godijo:
 Milijoni zvezd presvetlih mi gorijo
 In luna lije mir — al berž vse zgine.

Vihar buči iz skrite globočine,
 Oblaki gosti žarke zatemnijo,
 Z germenjem, bliskom jezno mi pretijo,
 Obdajajo me strahovite tmine.

Sercé enako taki je prikazni:
 Zdaj tihi mir, veselje v njem kraljuje,
 Spominov, upov sladkih brez števila.

Al stanoviten ni mu stan prijazni:
 Pogosto v bolečinah izdihuje,
 In stiska ga nesreč sovražnih sila.

Francetu Kerču.

(Učencu 6. g. r. † 12. sušca 1860.)

Na jasnem nebu mila zora sije,
 In solnce vzhaja, vedno više plava,
 Oživlja v zlatih žarkih se narava;
 Al glej, — že za oblak se solnce skrije.

Serce mladó si sreče venec vije,
 Prihodnjih dni mu zala je planjava;
 Al — kratka je mladostnih sanj naprava:
 „Oh, serce tvoje, France, več ne bije!“ —

Pa vendar, blagor ti, po hitri poti
 Odšel sedanjih dni si težki zmoti,
 Kjer laž le in krivica gospodari. —

Težavni so kreposti svete boji:
 Nehali tebi so, kot upi tvoji;
 Presrečnemu se rajsko solnce žari.

Zvezda v čelu.

Na jeziku detele bogata ledja,
 Z lepoto sveta sveta se odloči hit.
 Marširaj, rdeči stani, se pusti vpi, vstani,
 Zvezda se praviš, se vstane, se vstane.

PRIPOVEDNE POEZIJE.

Za vsakega otroka in vsakega otroka.

Ko v poznih letih od svetih ledja,
 Bunde vilo, vilo, se vpi, vstani,
 „Vstaj, vstaj, jaz znaš, in zvezda svetla,
 Podnja, svetla, kaj si na svetlo svetla.“

„Ljudi bogata, doli in slava je tvoj svet,
 Zato ko bi obhajal svetle svoje svet,
 Ljudi si, svetla, ki tola vdana so,
 Če poudari svetla tvoj svet na svet.“

Le to bogata, svetla bogata. —
 Po svetli se svetla se svetla svetla svet,
 Gradov svetla svetla, svetla svetla svet,
 Svetla se svetla svetla svetla svet.

Francetu Kerdu.

(Učenica A. g. n. † 12. marta 1860.)

Na prama, gdje vjetrovi vjehaju,
 In vjetrovi vjehaju, gdje vjetrovi vjehaju,
 Oči su mi, gdje vjetrovi vjehaju,
 Al' gdje, gdje vjetrovi vjehaju.

PRIPOMENJE POZIVNE

Priznaj, gdje vjetrovi vjehaju,
 Al' gdje, gdje vjetrovi vjehaju,
 "Oh, gdje, gdje vjetrovi vjehaju."

Pa vjetrovi, gdje vjetrovi vjehaju,
 Oči su mi, gdje vjetrovi vjehaju,
 Ejer, gdje vjetrovi vjehaju.

Tekući su vjetrovi vjehaju,
 Nehali mi, gdje vjetrovi vjehaju,
 Priznaj, gdje vjetrovi vjehaju.

Zvezda v čelu.

Na jutrovem dežela bogata Indija,
 Z lepoto svojo znana od nekedaj bilà,
 Marskteri roko stezal je proti njej vladar,
 Zavoljo nje povzdigal se vojskin je vihar.

Tam stal nekdanje čase je silno krasen grad,
 V okolici cvetela nenehoma pomlad;
 In v svitem gradu živel sloveč je bogatin,
 Vse rodbine njegove en sam je živel sin.

Ko v poznih letih oče za smert bolan leži,
 Besede té-le sinu na serce govori:
 „Preljubi sin, jaz kmalo te samega pustim,
 Poslušaj torej, kaj ti na zadnje govorim.“

„Imaš bogastva dosti in slaven je tvoj rod,
 Zato ko boš obhajal ženitbe svoje god,
 Izberi si nevesto, ki tebe vredna bo,
 Če prehoditi moraš tudi celi svet za njo.“

Le-tó izgovorivši umerje bogatin. —
 Po smerti se odpravi po svetu mladi sin,
 Gradov obišče mnogo, obhodi dokaj mest,
 Obilno se ponuja prezalih mu nevest.

Zvezda v čelu

V samotnem krasnem gradu najlepša je bila,
 Njej lesketala v čelu se zlata zvezdica.
 Njo hotel je imeti, da bi še bolj slovel,
 Da nihče lepše žene na svetu ne bi imel.

Izvedela nevesta je tujčeve želje,
 Pa bilo ji neznano njegovo je sercé.
 Odpravi ga v domovje z besedo sladkih nad,
 Čez eno leto priti nazaj velí mu v grad.

Med tem, ko v svojem gradu gospodič ta živi,
 Neznana žena enkrat pri vratih obstoji,
 In vpraša, če pri domu grajščinski je gospod,
 In če do zapuščenih usmiljen je sirot.

„Poberi se, gerdoba — zaverne glas močan,
 Prikaže se gospodič iz notranjih dvoran —
 Kako si upaš priti pred moj prelepi grad,
 Poberi se, naj zlomi kosti ti ostri glad!“

Odide tuja žena, nek sosed ji pové;
 Da revežev nobeden hoditi v grad ne smé,
 Da skop in terd bil oče, da je še hujši sin,
 Sercé ima brez čutja oholi bogatin.

Preteče dolgo leto, k nevesti v daljni kraj
 Odpravi se gospodič, do zvezde v čudni raj;
 Al ko snubiti jame in daja ji rokó,
 Devica z zlato zvezdo odgovorí takó:

Bilà sem v tvojem gradu, prekrasen je tvoj dom,
 Al tamo radovala se nikdar jaz ne bom.
 Nevedoma pokazal si terdo mi sercé,
 Ko tujko me odpodil si bil izpred vežé. —

Osramoten odide iz tujega gradu
 Snubač, in čmeren verne se hipoma domú.
 Požar končal med tem je mu grad, bogastvo vse,
 Na pusto grobljo njega obup in strah podrè.

Na jutrovem dežela bogata Indija,
 Tam znamenje še se kaže kamnitega serca.
 Na drugem mestu sveti se v gradu zlati križ,
 Ter kaže nevenljivi serc blagih paradiž.

Topolovška gora.

Stoji mi Topolovška gora,
 Obseva jo rumena zora,
 In kedar zjutraj solnce vzhaja,
 Najpervo z žarki njo obdaja.

Kraljuje tam nebes kraljica,
 Ljudem mogočna pomočnica,
 Prelepo tam pojó zvonovi,
 Kot rajski don so njih glasovi.

Šumí pod goro bistra Sava,
 In ladija po reki plava,
 Kar jame hud vihar pihati,
 Začnú čolnarji trepetati.

Možjé na ladiji klečijo,
 Na pomoč kličejo Marijo:
 „Pomagaj nam nebes kraljica,
 Ljudém mogočna pomočnica!“

„Če rešiš smerti nas nevarne,
 Odženeš boje nam viharne,
 Zvonove čemo ti kupiti,
 Vse čase ž njimi te slaviti.“

Pomoč v sili

In berž potihne šum viharja,
 Več smerti groza ni čolnarja.
 Ostane ladija brez zgube,
 Možjé ne zabijo obljube.

Ko drugič k Topolovski gori
 Priplavajo o jasni zori,
 Mariji prinesó zvonove,
 Ko srebro čiste v njih glasove.

Stojí mi Topolovška gora,
 Obseva jo rumena zora,
 Najlepše tam pojó zvonovi,
 Kot rajski don so njih glasovi.

Pomoč v sili.

Stoji tam Brunška gora, *) ž nje jasnih visočin
 Po homcih, po dobravah razgernjenih dolin
 Treh svetih kraljev cerkev prijazno se blišči,
 Zvonik visok mogočno na kviško mi kipí.

Tje gori v davnem času še mlada deklica
 Na berzem je konjiču vesela jezdila;
 Pa ko je v temnem gozdu na potu bila še,
 Prišlo je hudo vreme, dežiti jelo je.

Pregrozno razsajala vetrov bučečih moč,
 Na enkrat bil spremenil se dan je skoraj v noč,
 Oblakov gromonosnih je rjul prestrašni vrisk,
 Dreves verhove vžigal je plameneči blisk.

In glej! spet se zabliska — na tleh je deklica,
 Konjiček se ji splaši in dirja hipoma.
 Podere strela bukev — na njo se zavalí,
 Pa nič je ni ranila, še diha, še živi.

*) Brunek je podružnica Radeške fare na Dolenskem.
 Prigodba ta je ondi narisana na tabli v kapelici.

Morska roža

Premilo joka, zdiha, ker vstati ni ji moč,
 Bogá, Marijo, kliče svetnike na pomoč;
 Na enkrat pa zagleda pred sabo tri možé
 Neznane, ki pretežko ji deblo odvalé.

„Poverni Bog nebeški vam v raji vekomaj
 Dobroto, ki storili ste mi jo tukaj zdaj;
 Vas pomnila hvaležno bom svoje žive dni!“
 Zahvali jih in nagla na goro spet hiti.

V treh svetih kraljev cerkvi poklekne pred altar,
 Da tam Bogu prinese goreče hvale dar;
 V pobožnosti vtopljená zdaj moli dolgi čas,
 Kot angelju se sveti nedolžni ji obraz.

Še zadnjikrat povzdigne roke ino oči,
 Pa čudno se prestraši, ko vidi kralje tri:
 Obrazi njih presvetli — neznani so možjé,
 Ko bili odvalili so silno težo ž nje. —

Stoji tam Brunška gora, ž nje jasnih visočin
 Razlega se zvonjenje in mi budí spomin
 Prigodbe te, ki v znamnju je gor zapisana.
 Pozdravljena mi bódi višava ljubljena!

Morska roža.

Šumi nad brezdni sinje morjé,
 Po morji se sivi otoki versté,
 Po njih dežele so krasne,
 V njih gore visoke in jasne.

Ljubó tam morske tice pojó,
 Lepó tam morske rože cvetó,
 Puhté iž njih rajske dišave,
 V zavetji obmorske dobrane.

Na zemlji nekdej mladeneč je bil,
 Ki ni se nikoli veselil,
 Sercé mu je žalost morila,
 Nikdar se ni duša zvedrila.

Obhodil je veliko svetá,
 Da našel bil bi mir sercá,
 Biló ni pomoči nobene,
 Zastonj je nadlegal učene.

Ko enkrat hodi ob kraji morjá,
 Prikaže se morska mu deklica,
 Pokaže mu sive otoke,
 Velí mu na gore visoke:

„Mladeneč, ako te serce boli,
 Popusti zemljo, popusti ljudi,
 Odidi na morske otoke,
 Na gore jasne, visoke.“

„Poganja tamkaj čuden cvet,
 Drugej nikjer ne pozna ga svet,
 Zaceli bolečo ti rano,
 Navdá te z radostjo neznano.“

Mladeneč odrine na morjé,
 Na sive otoke, na jasne goré.
 Če dalje plava od kraja,
 Tem bolj mu otožnost odhaja.

Na verhu zelenem sredi morja
 Cvetè ljubeznjiva rožica,
 Ki vsakoršne rane celi,
 Al skrita je v morski deželi.

In priti do nje je silno težkó,
 Zató premnogim je sercem hudó,
 Premnogi na zemlji terpijo,
 Ker rože le-te ne dobijo.

Nestrohnelo truplo.

Slovi še dan današnji na gori Novigrad,
Kjer čudapoln odkriva pogledu se zaklad.
V kapelici je truplo, nek vitez tam leži,
Čigar podoba zala nikdar ne iztrohni.

V življenji bil je vitez mogočen bogatin,
Prišteval lasti svoji nad petdeset grajšin.
Povest o njem pa pravi — in to naj več veljá,
Da bil je plemenitež najblažjega sercá.

Tam blizo grada stala je borna hišica,
V njej mlada mož in žena sta srečna bivala,
In sreča njuna bil je sloveči Novigrad,
Imel obá je vitez bogati silno rad.

Pridirja pa v deželo presilni turški roj,
In vse možake mlade pokliče cesar v boj.
Na vojsko mora iti tud vitezov prostak,
Ves žalosten odpravlja se z doma korenjak.

Kar pride vitez grajski: „Počakaj ljubi moj!
Naj jaz namesto tebe odrinem v turški boj,
Veseli se v domovji, Bog srečo ti deli.“
To reče in odide na boj za mnogo dni.

Zlata Praga in bela Ljubljana.

In ko iz boja pride na Novigrad nazaj,
 Podá se v borno hišo, v samotni, mirni kraj.
 Tam mlada zaročenca se jokata britkó:
 Edino njuno dete za smert leží bolnó.

Ves ginjen vitez gleda, kako otrok bledí,
 Med tem k Bogu v višavah slovesno govori:
 „Ne jemlji, Vsemogočni, tem revežem mirú,
 Pa raji meni vzemi edinega sinú.“ —

In Vsemogočni vsliši molitev viteza,
 Smert njemu vzame sina za dete reveža.
 Al k smertni se britkosti mu druží rajski mir,
 V preblagem sercu mile šumljá zavesti vir.

In hipoma preide spet nekaj let in dní,
 Kar v borni hiši oče za smert bolan leží.
 Premilo žena joka in ž njo odrasli sin,
 Pa spet hití na pomoč preblagi bogatin.

„Ne delaj Bog britkosti na zemlji revežem,
 Naj bode volja tvoja, da jaz za-nj umerjem.“ —
 In predno je napačil potem četerti dan,
 Ozdravi revež — vitez je v grobu zakopan.

Nastrofmelo truplo.

Del blagih vitez storil drugod še sto in sto,
 Pa najbolj ohranilo se je v povesti to. —
 Ko grob so prekopali čez mnogo mnogo let,
 Bilò je truplo lepo ko vitez sam popred.

Zato sloví po svetu na gori Novigrad,
 Kjer čudapoln odkriva pogledu se zaklad.
 V kapelici sred grada preblagi vitez spí,
 Njegovo truplo v raki nikdar ne iztrohni.

Zlata Praga in bela Ljubljana.

Kjer v pozni noči se burjava
 Na strani severni žari,
 Kjer česki svet rosi Veltava,
 Tam zlata Praga mi stoji.
 Umetnosti zaklade hrani,
 Kar stvarja um, nareja dlan;
 Slovanom biserji neznani
 Od tod prihajajo na dan.

Svetišče stare Slave krasno,
 V njem truma zvestih ji sinov,
 Nad njim duhá obzorje jasno,
 Kak veličasten svit njegov! —
 Oj, zlata Praga! bodi zdrava
 Vesela srečnih svojih dni.
 Zavnéma te nekdanja slava,
 Prihodnja ti pogum deli! —

Šumi na jugu bistra Sava,
 Slovanom južnim vseh strani,
 Izpod kraljevega Triglava
 Do Belega gradú bobni.
 Tam blizo Save je Ljubljana,
 Ljubljana bela sladki glas!
 Slovencem za središče dana,
 Da jim prisije zlati čas.

Ob Savi so goré, ravnine,
 Po njih se cerkve svetijo,
 Nad njimi se bliščé svetinje, *)
 Kot zvezde, ki se vtrinjajo.
 Svetinje! milosti nebeške
 Ve žar nam oznanujete;
 Presrečne so oči človeške,
 Če blišč jim svoj pokažete!

O da od mesta tud do mesta
 Svetinj bi segal svitli žar:
 Do národa ljubezen zvesta,
 Omike prave rajski dar! —
 Pošiljaj žarke, Praga zlata,
 Da nam posije lepši čas,
 Ljubljana bela bo bogata,
 Slovanom južnim dika, kras!

*) Med slovenskim narodom se govori, da letajo svetinje od cerkve do cerkve, včasih pridejo tudi iz nebes; pravijo, da hodijo svetniki eden k drugemu v vas. Tako n. p. leta svetinja s Šmarne gore na Rožnik, z Rožnika na Šmarno goro, v Ljubljano k nunski cerkvi i. t. d. Menda izhaja to od gorečih prikazen v zraku.

Zvon sile.

Na tujem in v domovji slovi ljubljanski grad,
 Sosedu so mu griči, ravnine spred in zad;
 Tik znožja pa Ljubljana je — Jazonova hči
 Iz silodavnih časov, tako se govori.

Al kje je z zlatim runom nesrečni Jazon stal,
 Kod ladijo po suhem do morja bil je djal —
 Po toliko sto letih to več se ne pozná:
 Ljubljana se ne meni, muh družih dosti 'ma.

Visoke v njej palače in revne bajtice,
 Mogočne velikaše, in kruhostradavce —
 Popisal rad bi točno, pa nočem in ne smem,
 Saj prvi so že znani, o družih nič ne vem. —

Moj Pegaz kolopira, neznansko se dervi,
 Pa na kamnitnem tlaku na enkrat obstoji.
 Kaj nek je sred Ljubljane, pod črnim gradom tam?
 Tu vir je učenosti, Modric slovenskih hram.

Kdor dobro absolviral je tukaj mnogo let,
 Brez skerbi oberniti se sme med daljni svet;
 Za šole je visoke dozorel praeperand,
 Jeziko- ali modro-oslovja doktorand.

Še dan današnji čuješ tu razni hrum in glas,
 Ker tukaj se razvija slovenske slave kras.
 Ko osem ura bije, zapoje zvon glasán,
 In hipoma potihne zdaj šolskih vriš dvoran.

Tu pravi se, kako je narejal stvarnik svet,
 Kako je Adam živel, in kaj je bilo pred. —
 V cerkveni zgodovini se ravno govori,
 Kako za „miserere“ poginil je Arij.

Drugod se deklinira latinskih sklonov broj,
 Učenec konjugira, da čelo moči znoj.
 Da ima filiorum tud časi filium —
 Razlaga consecutio se sitna temporum.

In v gerškem se premleva zdaj gnomični aorist,
 Kak' spev je Iliade abstraktov praznih čist,
 In kaj comparationis je tamkaj tertium,
 Kjer klepetá Thersites, najgerši gerških trum.

Kako se toča dela, kak voda se suši,
 Kako se grom razganja, to fizika uči;
 Drugod se dividira, računí še drugač,
 Kaj se še vse počenja, ne vedel bi rogač.

Buticam pa nevkretnim je terde vojske lom,
 Oj čudo! poslušajte, kaj vam povedal bom:
 To pada kljuka, anzar, le redko eminenc,
 Ker ga prerad spodriva nesrečni poštelenc.

Le kedar zvon zapoje, nad lino zvon glasán,
 Hej, kak hrumijo roji iz šolskih vseh dvorán!
 Saj trudna je že mlada in trudna stara kri,
 Oboji berž na prosto se iz prahú mudi.

Al čudni zvon nad lino, na zidu zvon glasán,
 Drugačne še dobrote zaklenka kaki dan.
 Tako še dan današnji v spominu mi tiči,
 Kako 'zmed šest junakov je čudno rešil tri.

Tam v klopi pred katedrom junaki ti sedé,
 Apologija, Kriton, to béli jim glavé.
 Po sreči že prestali so prvi za ta čas,
 Al zdaj, trije ostali, gre versta tud na vas! —

Prebrali so počasno periodo treh strani,
 Po tem ukaz doide, kaj vsaki naj stori:
 Povedati je treba — ne vem že vsega kaj —
 Vse μέν in δέ, vse ἀλλά, tud γέ in δή in καί;

Kako se comparatio na troje razkrojí,
 Kdaj a majori, pari, ad minus govori;
 Kako z govorom strinja se tu modalitas,
 Drugej kaj syllogismus cornutus briga nas;

Zakaj na sred periode stoji oxymoron,
 Al mesto kje enako ima tud Ciceron. —
 „Kaj hoče vse imeti pedanterija ta!“
 Nevedna se butica serdita zdaj čehljá.

Soseda svoj'ga drega: „Povej mi vendar, Rus!
Kaj če communicatio cum oratoribus?

Al reveža soseda sta ravno tud takó,
Za promenade v „zvezdi,“ to boljše vsi vedó.

Al kje je dobro vino, klobás mesenih duh,
Kje najbolj hladno pivo — vé vsaki postopuh.

Pa naši tud junaki najboljše to vedó:
„O jej, o jej, o kljuka!“ izdihajo britkó.

Pa čuj veselo godbo: zapoje zvon glasán,
Kak' zašumijo roji iz šolskih zdaj dvoran,
Ker trudna že je mlada, in trudna stara kri:
Brez kljuke vidim iti domú jnnake tri!

Stoji, stoji Ljubljana, nad njo visoki grad,
Sosedje so mu griči, ravnine spred in zad;
Nad lino sred Ljubljane — sloveči sile zvon —
Kot v zraku glasna tica ima prijeten don.

Telemak na spodnjem svetu.

Junaci gerški pred ozidjem Troje
 So bojevali se v nekdanjih časih.
 Homer jim slavo v Ilijadi poje,
 Neumerljivi so v junaških glasih.
 Poznejši svet sočutno se ozira
 V požar, ki v njem Enejev rod umira.

V nesrečah izdihavali rodovi
 Takrat po zemljah blizo Arhipela;
 Nesložni so se pričkali bogovi,
 Ni draga Priamova vsem dežela.
 Nezvesta vse zakrivila Helena
 In Paris, gost nesrečnega imena.

Dopolnjena je let desetih mera,
 Ahil spi na Skamandrovi brežini;
 Po tleh sušé kervava se jezera,
 Orjaški konj razpade v razvalini.
 Domú se gerški vračajo vladarji,
 Al še bučé razdraženi viharji.

V domovji Filoktet z Idomenejem
 Pri dragih svojih zopet se raduje.
 Z nesrečnim truma zvesta Odisejem
 Pa trudna z ljutim morjem se bojuje.
 Zastonj se proti Itaki obrača
 Junak, ki serdu večnih je igrača.

Težkó sin Telemak ga pričakuje;
 Ošabno tuja truma se obnaša,
 V domači hiši čudno gospoduje,
 Zatira premoženje samopaša.
 Na pot tedaj se Telemak odpravi,
 Da zopet dal gospoda bi deržavi.

Gre k tistim, ki so srečno se vernili,
 Na poti se Minerva mu pridruži;
 Ne vé sam, da pri boginji je mili,
 Ker v Mentorjevi mu podobi služi.
 Ž njo srečno premaguje vse nesreče,
 Ki spremlja med junake ga sloveče.

Vodila ga nevarna morska cesta
 V dežele razne kot nekdam Tezeja;
 Obhodil tuje zemlje je in mesta,
 Prašaje po imenu Odiseja.
 Na zadnje pri Falantu boje bije,
 Da zmage solnce zvezi tej zasije.

Večkrat, ko svitla zora se dviguje
 In zlata krila v temni svet razpenja,
 Ter zvezdam nebnim plamen ugasuje,
 Ko duhu mir in sanja sladka jenja:
 Iz čudnih sanj se Telemak izbuja,
 V nemirnem sercu drami skerb se huja.

Obličje gledal v spanji Odiseja,
 Kako sprehaja se v palači zlati,
 Ko venčana se množica mu smeja,
 Ko Nimfe ga časté na rajski trati,
 Kako on, premlajén, glasove vbíra,
 Da skrije se Apolova jim lira.

Po sanjah tacih britko izdihuje:
 „Moj dragi oče! tu kjer solnce sije,
 Kjer mila luna z zvezdami kraljuje,
 Več serce blago v persih ti ne bije?
 Da skrili so že mračni te svetovi,
 Al moram te iskati med duhovi?“

„O vi, ki na Olimpu ste visokem,
 Pokažite sedaj mi grozno cesto,
 Da najdem njega v Hadesu globokem,
 Ki hrepeni po njem serce mi zvesto.
 Plutonu merzlo serce omečite,
 Da srečno pridem do dežele skrite.“ —

Stoji na bregu kraj Aherontija,
 Krog njega je opaljena pečina.
 Ljudi navadno kuga tam pobija,
 Ker pod skalovjem temna je votlina,
 Iz nje sopuh povzdiga se žepleni
 Ter daleč krog razširja zrak strupeni.

Narave pomladanske krasno cvetje,
 Z rumenim klasjem obloženo polje,
 V zelenih logih trum krilatih petje,
 Na pašnikih pastirji dobre volje —
 Vse to neznano krog Aherontije,
 Celó bogove groza je samije.

Tje sin Ulisov se pred dném odpravi,
 Na potu spremlja svit ga blede lune.
 Ko pred votlino večnim dar opravi,
 In va-njo stopi, groza ga presune.
 Minerva pa s pogumom ga navdaja,
 Sopuh strupeni se pred njim razhaja.

Al dasi dovolili so bogovi
 Nevarno pot, čutiti vendar mora,
 Kak' žugajo podzemeljski strahovi
 Vsem, ki hité do smertnega prostora.
 Z germenjem strašnim blisk se v zemlji vžiga,
 Od daleč mu bliščoba nočna miga.

Med tem dospé do reke Karonove,
 V vertincih temnih blatna voda pleše.
 Gerk mladi vstraši se prikazni nove:
 Gomzé mertvaške sence tam ko veše,
 Ker kdor ostal na zemlji brez pokopa,
 Nemiren po bregovji tužnem stopa.

Ne brani pa se Karon pokopanih,
 Med njimi v Tartar pelje Telemaka.
 Povzdiga vrisk in stok se izmed zbranih,
 Prečudno marsiktera duša plaka.
 „Kdo bila si, ki stočesh tak' krog mene?“
 Ulisov sin popraša v čolnu ene.

„Oj prašáš — jaz sem kralj iz Babilona,
 Nedavno strah vsem jutrovim deželam;
 Pahnila včeraj huda smert me s trona,
 Peklenskim izročila me kerdelom.
 Na zemlji truplo še v germadi gine,
 Tu že pekó me strasne bolečine.“

„Po božje so me morali častiti,
 Svetišča po vseh mestih mi zidati,
 Za nje iz zlata kipe drage liti,
 Kadila etiopiška mi žgati.
 Kar slepo serce mi je poželelo,
 Vse naglo na povelje je imelo.“

„Tako me je slepota zapeljala,
 Da sem prišteval sam se med bogove;
 Kar mi nezvesta žena strupa dala,
 Pahnila senco mojo med duhove,
 Gladila prej mi ude mehka svila,
 Veriga terda bo jih zdaj žulila.“

Pri teh besedah ga obup napade,
 Jokaje se v železji terdem meče.
 Kot zdražil bi v propadni hude gade,
 Po njem Erinije tiščé grozeče.
 In sužnji, ki so prej se mu vklanjali,
 V Tartaru vekomaj ga bodo žgali.

Do družega ko čoln priplava kraja,
 Na bregu senc gomazi brez števila;
 Da med-nje babilonski kralj prihaja,
 Novica prej se vsem je razglasila,
 Tedaj se ves tartarski svet napoti
 Trinogu silovitemu naproti.

Pa naglo stari Karon vse razžene,
 In Telemaku té besede reče:
 „V Tartaru več ne potrebuješ mene,
 Naprej korakaj, koder reka teče.
 Pred černo kjer palačo najdeš straže,
 Tam Pluton sam naprej ti pot pokaže.“

Prikažejo se Plutonove straže:
 Smert pred palačo vedno koso brusi,
 Serd, skerb, obup nenehoma se kaže,
 Osveta, ki krivična serca gnjusi,
 Zavidnost se v togoti strašni meče,
 In druge strasti skačejo grozeče.

Obhaja silna groza Telemaka,
 Ko take se pred njim versté pošasti.
 Pa dé mu Pluton, naj naprej koraka. —
 Odide in do strašne gre propasti,
 Po njej ognjena reka v dnu se vije,
 In šum ko grom krog na ušesa bije.

Ulisov sin gre dalje brez bojazni,
 Minerva daja mu dovolj serčnosti.
 Pokaže se mu kraj peklenske kazni,
 Zaverženi terpijo nje ostrosti.
 Vsi večno vseh so hudobij gledavci,
 Naj več med njimi pa terpé hinavci.

Marskdo, ki ga vesoljni svet je cenil,
 Prišteval ga poštenim in pravičnim,
 In da pravičen je, tud sam je menil:
 Pridružiti se mora tam krivičnim.
 Resnice prave luč vse razjasnuje,
 Kjer Radamantis z Minosom kraljuje.

V najgerjem kotu pa ječé vladarji,
 Ki v zlo so rabili močí kraljeve.
 Kak' stiska grom v ognjenem jih viharji,
 Kak' tarejo nenehoma jih reve,
 Kak' Furije jih brez mirú dervijo,
 Kak' peče plamen jih za hudobijo!

Na eni strani kaže jim zercalo
 Gnjusobo strasti prejšnjih: kak' ljubili
 Nečimernost so, dokler jim sijalo
 Življenja solnce je, in kak' gazili
 V mehkušnosti — iskali puhle slave,
 Ter ljudstva zatirali brez postave.

Če bolj se v stiski branijo podobe,
 Tem bolj zercalo Furija primiče.
 Pa v sklepu prenesrečne je osode,
 Da drug jim glas nekdanjo slavo kliče,
 Ker sužnja truma se jim sladko vklanja:
 Tak' dvojni meč njih dušo bolj razganja.

Zastonj si nezavednosti želijo,
 Navdaja večno jih obup brez smerti;
 Zastonj po brezni hujih hrepenijo,
 V temnicah nezmagljivih so zaperti;
 Samí so si strašilo vedno novo,
 Bolj kakor trojno žrelo Cerberovo.

Delj Telemak ne more se muditi,
 Okó, sercé podob se strašnih brani;
 Odtegne se tej moči grozoviti
 Ter se napoti proti drugi strani;
 Kjer elizejsko polje se odpira,
 In lepša luč zveličanim izvira. —

Kot bi odvalil se od serca kamen,
 Ter padla težka butara znad glave,
 Tak' Telemaku je, ko grozni plamen
 Za njim v ostudne skrije se nižave,
 Pred njim pa razsvitljen se kraj odkrije,
 Kjer rajski cvet junakom verlim klije.

Namenjen je, očeta poiskati,
 Tedaj gre med osrečene vladarje.
 Sprehajajo se ti po rajski trati,
 Obseva svit jih najmileje zarje,
 Potoki bistri hlad ljubó šumijo,
 Po logih rajske tice žvergolijo.

Ne ločijo se tamkaj letni časi,
 Nikdar vetrovi merzli ne bučijo,
 Jesenski sad pomladnje cvetje krasi,
 Kristali zimski v žarkih se topijo.
 V veselji sladkem večni mir kraljuje,
 Z bliskanjem grom pohištrev ne stresuje.

Noč temna nikdar dneva ne odriva,
 Nenehoma nebeška glorja sije,
 V telesa srečna sladko se izliva,
 Tekó ž njo rajske v serca harmonije.
 Ki sijejo ljudém na zemlji dnovi,
 Pred unim temni, gosti so mrakovi.

Tako svit ta zveličane navdaja,
 Z vonjavo sladko jih živí brez hrane,
 Z nebeško mano čudno jih napaja,
 Da v morji slasti plavajo neznane,
 Da jim stoletje ko trenutek mine,
 In sreča ta jim nikdar ne izgine.

Ko gleda Telemak po Odiseji,
 Navdá sercé mu čudno hrepenenje:
 Ostal bi sam rad v rajskem Elizeji.
 Da smert na zemlji kratko je življenje,
 Otožen sin Ulisov zdaj spoznava,
 Ko sveti polna mu nebeška slava.

Nemiren pa junak se mladi čudi,
 Da tako majhno srečnih je število,
 Pa toliko zapertih v kazni hudi.
 Pogled le-tá ga opominja milo,
 Da morajo dolžnosti spolnovati,
 Ki hočejo se večno radovati.

Da mora Odisej med njimi biti,
 Ta z upom véra Telemaka vodi;
 Pa ker ne more ga okó dobiti,
 Gotovo je, da še po zemlji hodi.
 Potem pa rad bi vidil dede svoje,
 Ki slavno bili so junaške boje.

Laert bil dragi oče Odiseja,
 V mladosti pestoval je Telemaka,
 Pa v Elizeji se mu ne nasmeja.
 Iskaje željno ga naprej koraka,
 Kar mila ga nagovori beseda,
 Arcézija na hip zagleda deda.

„Unuk predragi! srečen zdrav mi bodi,
 Ki milost večnih sém te je poslala;
 Očeta dalje mi iskat ne hodi,
 Laerta smert ni k nam še pripeljala,
 Vsi vidite se gori še na svetu,
 V deželi, kjer boš vladal po očetu.“

„Ne meni pa, da dolga vam bo sreča;
 Na hip preide moč mladosti jasne,
 Življenje časno je ko luč berleča,
 Ko pihne veter, hipoma ugasne.
 Na zemlji naglo rod za rodom gine,
 Ko rahli pomladanske cvet ledine.“

„Tedaj, ko ti ovenča krona glavo,
 Ko primeš žeslo zemeljske oblasti,
 Poganjaj se za vekovito slavo,
 S krepostnimi prestol si deli časti,
 Da častno verneš v rajске se ledine,
 Kjer nikdar več vladarstvo ti ne mine.“ —

Kot vtisne v mehki vosek se podoba,
 Tak' Telemaka ta beseda gane,
 In kot peruta belega goloba
 Povzdigne, da na jasnih tleh ostane,
 Tak' v sklepkih dobrih duša se mu širi,
 Budé mladenča večne slave viri.

Pa preden se k ljudém na zemljo verne,
 Arcezij pelje ga po Elizeji.
 Pred njima tanek se oblak odgerne,
 Stopita na dobrane druge meji,
 Kjer v manjši méri radost se odkriva,
 Temneje sveti zora ljubeznjiva.

Mladeneč vidi raznih pri stanovih,
 Da vsak pregrešek večno radost krati,
 Kak' treba je, da v kratkih časnih dnovih
 S krepostjo čisto duša se bogati,
 Da polne sreče slavo le doseže,
 Kdor strasti pest v verige terde veže.

Ko elizejsko polje vse pregleda,
Prejmé Arcezija nauke blage,
Serčnosti poln se posloví od deda,
Ter verne iz dežele se predrage,
Ki s svetim je pogumom ga navdala,
Da k večni slavi bi ga pripeljala.

Ko eliajelo poje vo ...
Ljubo ...
Sednati ...
Ter ...
Ki ...
Da ...

...
...
...
...
...
...
...

...
...
...
...
...
...

KAZALO.

	Stran.
Moje pesmi	3
Pesmi.	
Jutranja molitev	7
Na sprehodu	8
Jek	11
Rožici	13
Milim strunam	14
Pozabljen pevec	15
Mladeneč in Vila	16
Popotnik in luna	18
Ponočna pesem	20
Spomini	22
Slovó od gimnazije	23
Upanje	25
Mornarska	27
Starec in čas	28
Spanje in smert	30
Opomin zgodovine	32
Oporoka dobrega vladarja	33
Biserji	35
Najviša moč	37
Bog in narava	39
Tolaž	43
Hrepenenje	47
Zvonovom	50
Godbin namen	53
Pevec buditelj	56
Slomščeku v spomin	61

	Stran.
Človeštvo v čveterem stanu	64
Srečno novo leto	69
Glas o novem letu 1864	71
Zdravica Slovincem	74

Gazele in sonetje.

Gazele I—IV	79
Pozdrav zvezdi na morji, (Sonetni venec)	83
Kraljici majnikovi	98
Domovini, (Dva sonetna venca v enem)	99
Razni sonetje	127
Otroška leta	133
Nada	134
Zmota	135
Večer	136
Spomlad	137
Prerojenje	138
Spremenjenje	139
Francetu Kerču	140

Pripovedne poezije.

Zvezda v čelu	143
Topolovška gora	146
Pomoč v sili	148
Morska roža	150
Nestrohnelo truplo	152
Zlata Praga in bela Ljubljana	155
Zvon sile	157
Telemak na spodnjem svetu	161

Popravek. Na strani 27. v 6. versti od spodaj naj se bere „roka“ namesto „rako.“